

Abba Hillel Silver Collection Digitization Project

Featuring collections from the Western Reserve Historical Society and
The Jacob Rader Marcus Center of the American Jewish Archives

MS-4787: Abba Hillel Silver Papers, 1902-1989.

Series VIII: Scrapbooks, 1902-1964, undated.

Sub-series A: Clippings Scrapbooks, 1902-1964, undated.

Reel
232

Box
114

Folder
68

Clipping scrapbook, sixtieth birthday, 1953.

הסדרות הציונים הכלליים בישראל

קטעי עתונים

על

יובלו דששים

של

ד"ר אבא הלל סי לבר.

SCRAPBOOK VOLUME XXVII
MICROFILM ED. - SCRAPBOOK 68
60th birthday - Hebrew clippings

הסדרות הציונים הכלליים - מפלגת המרכז
המחלקה למחזות תעמולה והסברה

הסתדרות הציונים הכלליים בישראל
מחלקת העתונות והתעמולה וההסברה.

מס' 9. יד' שבט תשי"ג,
(30.1.53)

ש א ל ו ת ש ו ט פ ו ת
ראשי פרקים להסברה פנימית בעניני הסעה.

יובלו הציונים של ד"ר אבא הלל סילבר
=====

השבוע חוגגים אנו את יובלו ה-60 של המנהיג הציוני והיהודי הדגול, ד"ר אבא הלל סילבר, סקם לה לציונות המדינית באחת מתקופותיה המכריעות ביותר. חובה על כל המרצים והפעילים בסניפים להעלות בהרצאותיהם, באספות ובפגישות - את גדולתו ופעולות-חיו של ד"ר סילבר. מן הראוי שיוקדש לכך רבע הסעה הראשון בכל אספה, במסך הסבועים הבאים.

נר לרגלי המרצים יסמנו דברי החזרה, סעובדו במיוחד על-ידי יו"ר מחלקת ההסברה, העתונות והתעמולה - מר שלום זיסמן.

- - - - -

א ב א ה ל ל ס י ל ב ר
=====

סעת התגלות המנהיגות

אמר לי יהודי פשוט באמריקה: "כסילבר נכנס לאולם מוסלך הס של כבוד ודרך-ארץ. כשהוא מסיים את נאומיו קם הקהל על רגליו ומוחה כך בהתלהבות, אף התמונות של הקירות והכסאות מתרוממים להביע לו הערצה". והיה בהפרזה זו מסום בסוגי לגדלות האים ולאגדה הנרקמת סביבו. ואמנם אין אים חולק על כך כי לפנינו דמות בלתי-רגילה בכוחה הרטורי, ביכולתה האינטלקטואלית, בסאר-רוח היהודית ובסיעור-קומתה המדינית. ההגדרה "נואם החוצב להבות אש" לא תתאים לאישיותו. הוא יותר מזה: הרוס והחספעה של נאומיו, נמשך זמן רב לאחר שהסמיים. המקסימים לו לא רק קולטים את דבריו, אלא נוטאים אותם הלאה מעבר לכתלי האסיפות ולחוג הנוהרים אחריו. כי יס בדבריו הצטפה חודרת אל תוך נבכי ההיסטוריה, ללבבות האדם. יופי צורתם, עוסר ספתם, ברק חכמתם - מרעיסה וכובסת, מחממת לב ומעוררת גלים של התלהבות.

אנסי מחקר וחוגי-דעות מרבים להעמיק בחפיקד האיסיות והמנהיגות בתולדות החברה האנושית, בעמים, במדע ובנסיון המעסי של החיים. אחדים רואים את האיסיות כתופעה המניעה גלגלי ההיסטוריה ופותחת אופקים במחשבה, במדע ובצורות החברה האנושית, אחרים קובעים כי מתחילת העולם עמדו במרכז המאורעות האיסים החזקים. הם היו קנה-המידה לטוב ורע והם גפ פרסו את ערכי החיים, סחפכו לאחר מכן לנחלת המונים. ביחס למנהיגות מתקשים הם לענות על השאלה: מהן התכונות הפיזיות והפסיכולוגיות הדרושות לאדם כדי שיחפוך למנהיג? האם באות התכונות הללו מלידה או אפשר להסיג על ידי לימודים ואימונים? היוצר המנהיג את התנאים וההזדמנויות למנהיגות או להיפך? בעוד שים להבחין בין מנהיגות סוטליטרית לבין מנהיגות במתכונת החברה הדמוקרטית - אין חולקים על כך כי גדלות המנהיגות קסורה בגדלות המסרה. ואם נכון והיה, סהתנאים המדיניים והזרמים הרעיוניים כאילו מקימים את חכמה להופעת המנהיג, הרי קובע סר הזמנים את סעת-התגלותו. צ'רצ'יל היה מדינאי בולט ואף סר-הימיה במלחמת העולם הראשונה, אך כמנהיג בריטניה וכמנהיג העולם החפסי - התגלה בזמן מלחמת העולם הסניה. ד. גן-גוריון נמנה כאחד במנהיגי הפועלים והתנועה הציונית זמן רב לפני קום המדינה, אולם רק במלחמת הסחרור התגלה כמנהיג מלחמה של היסוב להסגת עצמאותו ורכונותו המדינית. בסטח היהודי והציוני קבע סר ההיסטוריה את הסנים 1943-48 כזמן התגלות מנהיגותו של אבא הלל סילבר.

X X X

פתיחת "חזית סניה".

1943. היסוב עובר אחת התקופות הקסות ביותר. התנועה הציונית על פרטת-דרכים, מוחלטת מחמת המלחמה, מחולקת על ברכי המאבק. בבריטניה קובע את המדיניות הא"י - ארנסט בוין. בארץ-ישראל - הספר הלבן. מעבר למסך-הברזל הנאצי - סיוס סחור של מות. באמריקה, במקום הריכוז הגדול של המוני יהודים, נמשך הקו המסורתי של סתדלנות יהודית. ה"סטייט-דפרסמנט" עומד יציב מאחורי המדיניות הבריטית ומנהיגי ועדים יהודיים ו"פטריוטים אמריק-ניים" מסתפקים באחדת-ספתיים של מוסלים לעם היהודי ולתנועה הציונית.

סילבר "יוצא למערכה" וכמציא בסעת מסר הוא מארגן את כוחות היהדות האמריקנית למאבק גלוי נגד ממלכתו הוא. קודם כל הוא עורך קרבות מקומיים להחרת ההכרה בלבנות המוני היהודים האמריקניים, כי גורל ארץ-ישראל יוכרע באמצעות-ההכרה לא פחות מאשר באנגליה, ואם כך הוא המצב חרי בידו היהדות האמריקנית היכולת להספיע, ולדבריו, להכריח את ה"סטייט דפרטמנט" לסנות את שווק האדירות והסתיקה. ויהדות נפלאה זו של 5 מיליונים מרגישה כי קם לה מנהיג המבטא את כיסופיה, המסוגל להניף דגל ולהוליכם להשגת אחים, לעזרה הנצחית הארצי-ישראלית העומד במערכת-דמים למען עתידה של ארץ-ישראל ומי יודע אם לא למען כבודו ומעמדו של כל העם היהודי בגולה. סילבר מסיף, מלהיב, מארגן ומסכנע ומניע כוחות המיריט בצבור לאמונה, להתנדבות ולמלחמה. בביטוי קולע של עוזרו המצוין ד"ר עמנואל ניומן, פותח סילבר בחזית הסנייה למען ישראל - באמריקה. ההוצאות אינן מאחרות לבוא. גל של התמרמרות נגד בריטניה עובר את ארצות-הכרית מחוץ אל חוף. הדרינו והענות האמריקניות מלאי-מאמרים ראשיים סוערים. בכל עיר ועיר מתעצבות משלחות לפני חברי הקונגרס והסניט. וסינגליון מוצפת אלפי מכתבים, גלויות ומברקים. במאי 1943, בועידה למען ארץ-ישראל בפילדלפיה, יוצא סילבר ב"אני מאשים" גדול נגד ה"סטייט דפרטמנט" ונגד מנהיגי ארצות-הכרית. בכל אסון ההימדה האיום של היטלר מרים הוא את קולו נגד ריזבלט וממלכתו, בעצם ימי המלחמה מעיז יהודי להסמיע דברים כאלה: -

"מספיק לנו עם המלים הריקות של רגטי אהדה וחקרנה לעמנו והוקעה מילולית של היטלר. כל אחד יודע שהיטלר הוא רע. אולם אם פקיד ממשלה גבוהים, סביריהם כוח מוליטי גדול ואמצעי השפעה - אינם יכולים לעזור לנו בסעה שחורה זו אלא במלים, נאמר להם גלויות: זה מחוסר טעם. הכעיות המרגינות של העם היהודי היום לא יוכלו להפטר על-ידי ברכות ראש-המנהל של ראשי ממלכות".

X X X

קהיליה יהודית.

בסנת 1944 ממשיך סילבר לגייס את דעת הקהל האמריקני לתמיכה בתביעות הציוניות. שני כוחות מדיניים גדולים קיימי בארצות-הכרית: סילבר יודע כי עליו לרכוש את סנייהם, גם הדמוקרטים וגם את הרפובליקניים. יציאתו האגרסיבית נגד ה"סטייט דפרטמנט" לא גרמה בכת-אחת את סונאי-ציון, להיפך. הוא עוקב אחרי התפתחות העניינים. מתארגנת הקקפת נגד. כוחות עוייניים ואינטרסטים פועלים מאחורי הקלעים: אינטרסטים של נפט, סיקולית צבאיים כביכול, מסיבונים, "ליברלים" למיניהם - מסתלבים למאמץ לסיים לאל את ההתקפה הציונית. סילבר מבין ויודע: רק החלטה גלויה על-ידי הועדה הארצית של סתי המפלגות יכולת לסמך בסיס להמך ההסתערות. כך מתקבלות סתי החלטות פרו-ציוניות על-ידי הדמוקרטים והרפובליקניים. ומנהיגי סתי המפלגות מציעים החלטה פרו-ציונית בקונגרס האמריקני. באותו זמן מגייסים הצעה-ההחלטה דומה הסינטורים וגנר (דמוקרט) וספאט (רפובליקאי) לסינה. ב-8 בפברואר, 1944, מופיע סילבר לפני הועדה לענייני חוץ של ארץ"ב. בנאות רב-הוכן מעביר סילבר לפני הועדה החשובה הזו את ההתפתחויות הפוליטיות של התנועה הציונית מימי הרצל ועד הטרדיה של "סטרומה" ו"פטריוה". הוא מצטט את בלפור ואת לורד ג'ורג', את ויצמן והמך פיסל, את וינסטון צ'רצ'יל, גנרל סמוטס ופרזידנט וילסון. את המסא רב-ההרס הוא מסיים בתביעה להפוך את פלסטינה לקהיליה יהודית: "הקמת הקהיליה היהודית תהיה כהכילנו בני-ישראל התגהמות של נבואה ולכל העולם הנאור - מעטח של צדק היסטורי לעת עתיד, טבע יסודיים וסבל".

X X X

מקלט לפליטים - או מדינה.

בזריקת הסט המפורסם של קהיליה יהודית לתוך הים הצירוריות האמריקניות היה מסום צעד נועז נוסף מבחינת היחסים בין הארגונים היהודיים. אנלי הועד היהודי האמריקני החלו להתמרמר. הם אינם מוכנים להמס מכסיר-עזר לציונים, יותר מזה: הם התנגדו ללחץ מופרז על הממשלה. כסופר-פטריוטים - דעתם הייתה כי יש להאמין יותר להצהרות הרשמיות ופחות לחקור וללחוץ. הם מוכנים לתמוך רק בדרישה הומניטרית לקליטת הפליטים. "תביעת המדינה - היא תביעה קיצונית. היא תרחיק ידידים. לא יקסיבו לה. בוטינגטון". לגישה זו נתן סילבר הסוכה ניצחת בועידת הסתדרות-ציוני-אמריקה באטלנטיק סיטי: -

"אין אנו יכולים להציג את ענייננו כמחפטי מקלט לפליטים. נכון הוא כי בעיה היהודית כפליטים התחילה עם הליכתנו לגולה. זוהי הוצאה עצובה ובלתי-נמנעת של גלות וחוסר בית. זהו העניין שהציונות רוצה לפתור אותו. אולם היא לא תפתור זאת ע"י מציאת מקלטים פה ושם, ע"י קצת הגירה פה וקצת הגירה שם, אלא ע"י כך שתכה בכל הכוח במרסי המחלה, בעובדת הגלות היוצרת בכל מקום, במוקדם או מאוחר, את בעיה הפליטים".

בהתעכבו על הסימניה כי סוף המלחמה ממסמט ובא מתפרצת מלכו אזורה המורה לא להמיע את סעת הכושר לגאולה: -

"על סף חכרעות גדולות, אשר בלי ספק יבואו בעקבות מלחמת העולם השנייה ואשר יספיעו על גורל עמים, גדולים וקטנים, בדורות הבאים - תהיה זו מצדנו סטות וקוצר ראות אם נגביל את תביעותינו לשאלות סרטיפיקטים ועליה ולא נציג את עניננו בכל חיקש על יסוד צרכינו וזכויותינו החיסוריים בפני בית-המשפט של דעת הקהל האמריקנית והעולמית".

עוד רבים מהחסיים אם כדאי לתבוע במפורס את הקהילה או המדינה. סילבר אינו סוין אליהם. הוא מדבר ברורות:-

"אנו מוכרחים להתמיד ולתבוע את ארץ-ישראל כמדינה יהודית, אין נוסחה אחרת. אין פתרון אחר. אין פשרה אחרת. אם אנו מדברים על קהילה יהודית אנו מתכוונים ברורות: כל ארץ-ישראל ולא חלק ממנה". כך גם הוא מדבר על הצעת חלוקת ארץ-ישראל:- "הציע, לו, לבוין, חלוקה - והוא יחשוב את הצעת-הפשרה שלך כתביעתך המקסימלית!".

X X X

אל תוותרו על זכויות הסוד של יהודים.

המאבק בחזית אמריקה נוסא פרי. בפרוט הבחירות לנציגות ארצות-הברית, בטעת-כוסר זו שלא הוחמצה, מוסר רוזבלט את הצהרתו המפורסמת:-

"אני יודע כמה זמן וכמה קשה עבדו והתפללו יהודים להקמת קהילה חפסית ודמוקרטית בארץ-ישראל. אני מסוכנע כי העם האמריקני נותן את תמיכתו למגמה זו. אם אבחר יוב-אעזור להגשמת מטרה זו".

בפעם הראשונה מסמיצ סילבר קריאת נצחון:-

"לפני שנה היינו אנחנו הקיצוניים, הדוקטרינרים, האנשים הלא-פרקטיים. עתה נתקבלה נוסחתנו בוינגטון. אני חוזר על כך כי יש בדבר זה סעור לציונים לעתיד לבוא. עוד נכונים לנו אולי זמנים קשים. אנו יכולים טוב להתקל במצב שידרוס זמן וכוח לחימה. על כן: אל תכנסו ולויתורים על זכויות-יסוד של יהודים. תבעו מה שעמנו זכאי מבחינה חיסורית לדרוס. דרוס את הכל, התמידו בכך, עבדו למען זאת והאמינו".

אל תבטחו בנדיבים.

עם כל ההכרה בחשיבות הצהרתו של רוזבלט וערכה הפוליטי הגדול הוא כמנציג מרחיק-ראות לסריין את נצחוננו, להבטיח את התנועה בפני אכזבות ולהזהיר את המוני הנוחרים אחריו בפני האסת קצב המאמצים והורדת מתח העבודה. הוא פונה לצבא הציוני להקים על רגליו בתחליך מאבקו בקריאה: אל תבטחו בנדיבים:-

"עם כל הערצתי הנעלה לאישים הגדולים שהם ידידינו, ועם כל הכרתי בתפקידים המכריעים שהם ממלאים במסגר העולם של תקופתנו, אני חוזר על הפסוק ב"תהילים": אל תבטחו בנדיבים. אל נא נקסור את גורלה של תנועתנו עם הבטחות אישים, עד כמה שלא יהיו ידידותיים ועד כמה סממנים לא יהיה גבוה. פנו אל המוני העמים בעולם, דברו אל אמריקה כולה, עמו ידידים בכל מקום, בצעו הסברה מחנכת בחוגים שלכם, בין ידידיכם וסביבותיכם. כל זה יחסיע על החוגים הפוליטיים הקובעים. זה ידריך ויטכנע אותם בעת שאמריקה תצטרך לקבוע את עמדתה הסופית בדבר גורל ארץ-ישראל".

בפני האומות המאוחדות.

חזות נבואית זו התקיימה. גלגלי התהפוכות בחזית המדיניות הבריטית נעו במהירות ודרמטיות עוצרות-נשימה. בארץ נספך-דם נוער אידיאליסטי במאבקו נגד מדיניות החיסול הבריטית. אנגליה של בוין עמדה זועפת ועיקשת ובדרכים סונות גייסה תמיכה פוליטית לכוונותיה הזדוניות. הלחץ הבריטי על אמריקה הלך וגדל. תכניות-הכסלה של פטרות חלוקה וחמצאות מוריסון-גרירי צצו ונעלמו. בוין לא נכנע. מר-נפש ומאוכזב הוא דופק בדלת ומסליך את יחבו על האומות-המאוחדות מתוך הנחה כי הערבים יגייסו עזרה ומאמצי היהודים יעלו בתוהו. ב-28 אפריל 1947, נפתחה עצרת האומות-המאוחדות כסעל סדר-יומה עומדת הבעיה הארצי-ישראלית. ב-8 במאי 1947, בפעם הראשונה בחיסוריה היחודית, מופיע נציג העם היהודי להסמיע את טענותיו בפני אומות העולם. עיני היסוב ופזורי העם היהודי בכל ארצות תבל הופנו אל האולם בו חגיע לסיאן המשפט הגדול בין ישראל לעמים. עורך-הדין של העם היהודי במשפט זה היה אבא הלל סילבר: את נאומו בסח הסוכנות היהודית ויוסב הראש שלה, ד. בן-גוריון, סוים סילבר באוירה של סקט מתוח:-

"העם היהודי היה בן-בריתכם במלחמה זו והוסיף את קרבנותיו לחלכם להסגת הנצחון. מן הראוי כי ילכו בתוככים נציגי היסוב היהודי בארץ-ישראל, נציגי העם והארץ שנחנו למין האנושי את הערכים הרוחניים והאתיים שהסרו איסי העולם, קדשו ספרי נצח, והעסירו את אוצרות המחשבה והאמונה האנושית. אנו מקוים כי האומה המחדסת עתה את חייה הלאומיים במולדתה העתיקה תתקבל על-ידכם ברצון כחבר נאמן במספחת העמים".

X X X

נגן על עצמנו.

העצרת החליטה לסגר ועדה מיוחדת לארץ-ישראל ולמחנות הפליטים.
ב-29 לספטמבר, 1947, הצהיר ג'מל-חוסני בסם הועד הערבי העליון, כי
הערבים יתנגדו לחלוקה ולהמסך העליה של יהודים לארץ-ישראל ואיום כי הארץ
תשבע בדם אם לא יקבלו את עמדת הערבים. סוג מופיע סילבר בפני ועדת האו"ם
ומודיע:-

"הננו מתכוונים להיות סכנים טובים לארץ הערבית ולכל ארצות ערב-
במזרח-התיכון. אנו מביאים את מנהתנו לסלום וידידות, אך אם לא תתקבל
- נהיה נאלצים לעשות מה שכל עם היה עושה בתנאים כאלה: נגן על עצמנו".

x x x

ב-29 לנובמבר, 1947, הועמד במבחן באומות-המאוחדות כל המאבק הפוליטי
הג'גנטי על גורל ארץ-ישראל. כל שכבות האומה היהודית עמדו מלוכדות תחת
מנהיגות היטוב והתנועה הציונית במאמצייהם האל-אנטיים להבטיח רוב של סני-
סליטים להחלטת העצרת. הציונות האמריקנית ויהודיה - עשו נפלאות. נפל הפור.
ברוב של 33 נגד 13 נתקבלה ההחלטה. זרם של התלהבות עבר את העולם היהודי
מסוף העולם ועד סופו. היטוב עזב את מקלטי הרדיו ברגע שנתקבלה ההחלטה ויצא
לרקוד ברחובות. למחרת פלחו את האויר היריות המובטחות של הערבים, נפלו
הקרבות הראשונים. המלחמה על חיים ומוות החלה. במסך חמטה חדשים ויותר
הוסקעו מאמצים על-ידי המסלחות הבריטיות והאמריקניות לחזור מהחלטת האומות-
המאוחדות. כארבעה חודשים לאחר מכן, מועד ההכרזה על הקמת המדינה, נעשה
נסיון-יאות ע"י הדיפלומטים הבריטיים והאמריקניים, להטפיע על הנחלת הסוכנות
היהודית כדי למנוע את ההכרזה. הם בקשו ארכה לזמן-מה ולהכריז כינתיים על
הפוגה. כמה מנהיגים יהודיים וכמה חברים של הנחלת הסוכנות היו נכונים תחת
לחץ של איומים, ומתוך פחד של נקמה, לדחות את ההכרזה. סילבר וחבריו הזעירו
בפני אובדן הסעה הגדולה לעולמים והכריעו ברוב לא לדחות. כן החליטה הנחלה
בארץ עם ד. בן-גוריון בראש. ב-15 במאי 1948, עטור זכות היסטורית מיוחדת
במינה, הופיע סילבר בפני האומות-המאוחדות ובדחילו ורחימו הודיע על הקמת
ישראל העצמאית. הוא הקריא רק משפט אחד ממגילת העצמאות שנחתמה במוזיאון
בתל-אביב. "אנו, חברי המועצה הלאומית, נציגי העם היהודי בארץ-ישראל
והתנועה הציונית בעולם, מכריזים בזה על הקמת מדינה יהודית בארץ-ישראל
שתקרא "ישראל".

x x x

אותה שעה הסעינו כבר המצרים את פצצותיהם במטוסייהם ושבע מדינות ערב
ערכו את כוחותיהם ויצאו לזרז את היהודים לים. זכות הדבור ניתן לנוער
העברי ולנשקו, והוא לא הכזיב.

x x x

קונגרס הציוני ה-23 החקיים בירושלים בקיץ 1951. בקונגרס זה הסתובב
אבא חלל סילבר מבודד. עסקנים מסכמו ומטה ממנו ניהלו סיחות ומסא-ומתן על
הרכב הנחלה הועד-הפועל של התנועה הציונית. כל המקומות בסולחן הנחיות
היו הפוטים. כל המקומות במוסדות התנועה הציונית נתפסו. לסילבר לא היה
מקום, הוא חזר לקליבלנד, בחקט מיססיסי, בחיך על הפתיו, בלב מר אך בכבוד.
חיוס, במלאת לך שנים שנה - סלוחות לך ברכות מעומק לבבות חחמים
ואסירי-התודה של המוני יהודים באשר הם סם.

==

19. 1. 1953

אײזנהױער רעגירונג באַטייליקט אין סילווערס פײַערונג

לכבוד דעם 60-טן געבורטסטאָג פון קומען דעם 5-טן פעברואַר אין „וואל-
ראַביי אבא הילל סילווער, וועט פאַר-
דאָרף אסטאָריא“ א פייערלעכע אויס-
נאַמע אין וועלכער עס וועלן זיך בא-
טייליקן כמעט אלע מיטגלידער פון איי-
זנהױערס נייעם קאבינעט.

די אַרגאניזאַטאָרן פון דער דאָזיקער
פייַערונג זענען: פאסטער דאלעס —
דער קינפטיקער אויסערן מיניסטער —
גובערנאטאָר סטאָסן, דער לייטער פון
„מאַרשאַל פלאַן“, דער געוועזענער
הויף־קאַמיסאַר פון מערב־דייטשלאַנד
גענעראַל קליי, סענאַטאָר ראָבערט
טאָפּט און דער „ספיקער“ מאַרטין.

„אונזער הייליג“

זיין געזונט הייליק געזונט

אבא הייל סילבר - בן ששים

מתולדות חייו

הרב אבא הייל סילבר נולד בעיר גויטאדט בליטא על גבול גרמניה בשנת 1893. בשנת 1902 בא עם הוריו לניו-יורק. הוא כבר הצטיין בנעוריו כמנהיג מועדון דוברי עברית על שם הרצל. כמועדון היו גם הצגות בעברית. הוא למד באוניברסיטה של סינסינטי ובבית המדרש לחכמי ישראל שם וסיים את שני המוסדות בשנת 1915. לאחר שהיה במשך שנתיים רב בעיירה קטנה, הוזמן להיות רב בבית הכנסת הגדול של קליבלנד, בית הכנסת הריפורמי הגדול ביותר בארצות הברית, ובמשרת זו הוא מכהן עד היום.

סילבר פעיל בועידת המרכזים של רבני אמריקה, בכרית חקירות ובהנהלת בית המדרש לחכמי ישראל שלמד בו. כן פעיל הוא בעבודה הציבורית בי מעשה הצדקה ובחינוך בין היהודים בעיר מגוריו. הוא גם פעיל בענינים כלליים ועורר מתן החוק הראשון לביטוח מפני חוסר עבודה במדינת אוהיו. כן דאג לחוקים המסדירים את שאלת עבד דת ילדים.

במלחמת העולם הראשונה נשלח סילבר לצרפת על ידי ממשלת ארצות הברית וקיבל אות הצטיינות מממשלת צרפת. הוא השתתף בכמה קונגרסים ציוניים. בשנת 1921 היה מראשי המדב רים של חבורת ברנדיס-מאק. מאז מילא תפקידים חשובים בתנועה הציונית, כגון שיא הסתדרות ציוני אמריקה, יו"ר הוועד האמריקני הציוני לשעת חירום וכיו"ר הנהלת הסוכנות היהודית באמריקה.

סילבר מצטיין כנואם באנגלית וב עברית. הוא חיבר כמה ספרים באנגלית, בתוכם "הרעיון המשיחי בישראל בימי קדם", "המניעים הדמוקרטיים בדברי ימי עם ישראל", "הדת בעולם ההולך ומשתנה", "משבר העולם ותחית ישר אל", והוא מפרסם מאמרים בעברית ב"הדואר" וב"הבוקר". זמן מה הרצה באוניברסיטה הארווארד.

א. ה. סילבר

לימים דמוקרטיים דומים לאלה של אמריקה עצמה.

פילוג זה גרם למחלוקת מרה בציר גות האמריקנית ולמאבק בין ד"ר סילבר ויריביו, שעורר הד בכל העולם. המחלוקת באמריקה שיקפה את ההתנגשות הכלית נמצעת בין התפיסות הישנות של המדיניות ובין החדשה, בין היסודות השמרנים ובין היסודות הפעילים של התנועה גם בארץ וגם בגולה.

חזר למנהיגות בפמפחות מונחבת
הסתלקותו מאונס של ד"ר סילבר מנשיאות מועצת התרומ הציונית באמריקה בסוף שנת 1944 גרמה לסערה בכל ארצות הברית, שהביאה לידי קריאתו לחזור, שיבתו למנהיגות הוותיקה על ידי הגילויים המוצעים, עד הוכן היו החוגים הגבוהים ביותר של ממשלת אמריקה מוכנים לבגוד בהתחייבויותיהם התנגדות ולתקריב את הציונות במשך ומתן החשאי שלהם עם השליטים הערבים. הצדקת שיפוטו ומדיניותו של ד"ר סילבר העלתה את סמכותו המוסרית וחזקה את ידיו בשביל המאבק הבא. לבסוף הצליח ד"ר סילבר לשנות את הבמה המדינית. עמדו לרשותו חדר אל מתחת לקליפת המצב ואומץ לב עליון בדעותיו. והוא פעל לפי דעו תיו בחקיקות לא רחוקה למרות ההתנגדות החזקה ביותר. יותר מאשר בזמן מן הזמנים היה בטוח שאין לחכות, שאנגליה תשוב למדיניות פרו ציונית בלי התערבות השפעות חיצוניות. הוא ראה את אמריקה קמה כמעצמה עולמית הגדולה ביותר. שאנגליה תהיה תלויה בהחלטתה יותר ויותר. כן ראה, שאין לפתור את הבעיה על המקום, בארץ ישראל, על ידי מאמצי הישוב לבדו, משני הנמוקים הללו צריך היה לפתוח "חזית שניה" באמריקה. כן היה בטוח, שארצות הברית לא יעמדו בפני ההתנגדות הברטית אלא אם תומרץ ממשלת אמריקה לפעולה על ידי לחץ גובר של דעת הקהל.

בנסיבות אלה מצא ד"ר סילבר לנכון לפנות לשתי המפלגות הגדולות, וכשר היה בעינוי לנצל את המשקל של מפלגה אחת לשם לחץ על השניה. בשביל זה חשוב היה לקחת את היזמה ולהחזיק בה על ידי שורה של פעולות נועזות, שיעשו את בנין ארץ-ישראל דרמטי, ישימו אותו על הפרק המדיני וירכזו בו את תשומת הלב של הקהל הגדול, יהודי וכלתי יהודים. לשם השגת תוצאות אלה, שנראו רחוקות מודאי, צריך היה להפוך את הציונות האמריקנית בן לילה לא רק לתנועה מדינית אלא גם לכח מדיני פעיל בעל חשיבות מכרעת. את כל זאת ביצע ד"ר סילבר במאמץ עצום ובכח כביר של רצון.

המחלוקת על החזקה
פרשה מוערת שניה בדרטו הסוערת של ד"ר סילבר היתה המחלוקת על הצעות החלוקה שהציעה הסוכנות היהודית בקיץ 1946. הוא לא התנגד לחלוקה מבחינה עקרונית כפתרון, פרשה שאפשר סוף סוף לקבל. אבל הוא מרד בעוז נגד הטעות התכסיסית להציע פשרה סופית — את המינימום שלנו שאין לגרוע ממנו — ליריב אכזרי כמו בחון, שסילבר היה בטוח, כי אין לרכוש אותו על ידי נסיונות של פייסנות. "הציעו לו חלוקה — הוהיר — והוא יראה את הצעת הפרשה שלכם כדרישה מכסימלית, והמאורעות הבאים הצדיקו את שיפוטו."

היום — 28 בינואר — הוא יום הולדתו ה-60 של ד"ר א. ה. סילבר. לכבוד המאורע נערכה היום חגיגה בקליבלנד, מקום כהונתו, שבה יר פיענו גט מנהיג המפלגה הרפובליקנית, הסינטי רוברט טאפט, ומושל מדינת אוהיו, חגיגה מפוארת מסי עם הסתדרות ציוני אמריקה תערך ביום ה-6 בפברואר בניו-יורק.

באחת התקופות המכריעות ביותר של הציונות המדינית קם לה המנהיג הדגול, א. ה. סילבר, שהשפעתו על עמו וגורלו הוא. כבר חלק מדברי הימים בלעדיו היתה התנועה יורדת למים רדודים מסוכנים — כפי שעשתה בעבר — והיתה אובדת את הזדמנותה ההיסטורית הגדולה. שוקה לת השעה שהתקונה של מדינתנו בצירוף מזג האושי העניקה את המנהיגות, שהציונות כל כך היתה זקוקה לה בשעות המשבר.

נקרא למנהיגות בשעת משבר

ד"ר סילבר נקרא למנהיגות בשנת 1943, כשעברה התנועה את רגעיה האפלים ביותר. היא היתה משותקת, מוקפת מן כוחות איבה, קצרת יד מבחינה מדינית וכמעט מיואשת ברוחה. בלונדון היה הספר הלבן חוק ולא יעבור. בארץ-ישראל עמד הישוב למעשה לבדו — נגד הערבים, נגד הבריטים, כמעט נגד העולם. בשום מקום לא היתה קרן אור. את המנוף המדיני כדי לשבור את הקפיאון, אמריקה, הכח החדש שהיה חזק למדי לשנות את המצב, היתה אדישה ולעיתים עיונת באופן פעיל. הממשלה בשינוגסון נהגה בטכניקה משונה אבל מוצלחת: מיניסטרויו החזיקו עמד מאחורי מיניסטרויו המושבות הבריטי, בעוד הבית הלבן מוציא בשורות משכחות הנוטפות כוונה רצויה, אבל אינן אומרות כלום. אין להתפלא, שהמנהיגות הציונית הרשמית בעלת הכיוון הבריטי המיטורית הוסיפה לתלות תמורתה במדינאים ירידתיים, ביחוד בוינגסטון צירציל, באהדתו האישית לציונות וברמזיו על מה שהוא מקנה לעשות אחרי המלחמה. ארצות הברית נחשבו לכל היותר לא כגורם עצמאי, אלא אולי כעוזר לחזק את ידי היסודות הפרוציוניים בחיי הציונים בצור באנגליה.

עצם הסיכוי להתערבות יעילה מעבר לאוקיינוס נתקבלה ברגשות מעורבים: כאפשרות מפורקת וכמוצא מסוכן. יהודי אמריקה עצמם, לרבות הציונים, היה להם אימון ועזם בכח הכושר שלהם להשפיע על מהלך המדיניות האמריקנית. נזמה להם, שאינם יכולים לעשות הרבה יותר מאשר למחות בהתמרמרות נגד המדיניות הברטית ולשלוח משלחות להאשינגטון למסור שם את תלונותיהן ולחזור בידים ריקות.

אבל כפי שהוכרר על ידי המאורעות הבאים וכפי שראה ד"ר סילבר מראש והכריז בכל תוקף, דוקא עמדת אמריקה ולא עמדת אנגליה היא שהכריעה סופית. הוא קרא וחזר וקרא לריכוז כל המאמצים ולשימוש בכל האמצעים העומדים לרשותנו להביא לידי שנוי במדיניות הממשלה האמריקנית, מיניסטרויו רשי מית ושותפות סרית עם ממשלת אנגליה לאהדה מפורשת ולהתערבות פעילה לטובת פתרון פרו ציוני של בעית ארץ ישראל.

חיזוקי דעות מבחוזי ומפנים

קו המחשבה והפעולה של ד"ר סילבר, שהחזיק בו בעוז המצויין אותו, הביא אותו לידי סכסוך במישורין עם ההשפעות התקיפות ביותר בחיי אמריקה, לרבות האינטרסים של נפט, האינטרסים של המיטיון, לזרבלים תועי דרך, מיניסטרויו החזק ולבסוף הבית הלבן עצמו. מן כן בא בסכסוך חריף עם המנהיגים היהודים, לרבות מנהיגים ציונים רבים, שראו בחדרה את ההתקפה הנצחית שהתחיל בה כלפי עמדת ממשלת אמריקה וראו עצמם חייבים לבקר את דרכו. הבלי תי אחראית" כדי להציל את התנועה משואה ודאית, שלא תהיה לה תקנה. ד"ר סילבר וחבריו ינקו כח מוסיף ר לשמור על עמדתם כלפי ממשלת אמריקה מתוך הכרה, שאין סתירה בין השאיפות הציוניות והאינטרסים האמריקניים במזרח הקרוב. אדרבא, היתה להם אמונה איתנה, כי הקמת מדינה יהודית דמוקרטית בארץ-ישראל לא רק שהיא עולה בד בבד עם המסורת של אמריקה, אלא תועיל לארצות הברית על ידי ייצוב וחזק של המזרח הקרוב כמופת המי ריץ של תרבות מחקמת מודרנית ותהי

היבקר

המחלוקת על החלוקה

פרשה סוערת שניה בדרכו הסוערת של ד"ר סילבר היתה המחלוקת על הצעות החלוקה, שהציעה הסוכנות הירודית בקיץ 1946. הוא לא התנגד לחלוקה מבחינה עקרונית כפתרון פשרה, שאפשר סוף סוף לקבל. אבל הוא מרד בעוז נגד הטעות התכסיסית להציע פשרה סופית — את המינימום שלנו שאין לגרוע ממנו — ליריב אכזרי כמו בוויין. שסילבר היה בטוח, כי אין לרכוש אותו על ידי נסיונות של פייסנות. "תציעו לו חלוקה — הזהיר — והוא יראה את הצעת הפרשה שלכם כדרישה מכסימלית". והמאורעות הבאים הצדיקו את שיפוטו.

לאחר שתי שיחות אישיות עם בוויין באותו סתיו שוב לא האמין סילבר במשא ומתן דיפלומטי נוסף עם מיניסטרויין החוץ בלונדון. במקום זה צדד בזכות התנגדות מדינית ופיוזית למדיניות בריטית והמליץ על כך בכל תוקף בקונגרס הציוני בשנת 1946. על כך גינו אותו כקיצוני וכמליץ הטירוריסם. ושוב הוצדק על ידי המאורעות הכיוון הבריטי, שהיה במשך עשרות שנים אבן פינה של המדיניות הציונית, התמוטט. המשא ומתן הסופי בין הסוכנות ובוויין בתחילת 1947 נסתיים בכשלון גמור, ואילו המדיניות הפעילה של התנגדות מדינית ופיוזית נשאה לבסוף פרי.

דובר ישראל בעצרת או"ם

כשמסר בוויין לבסוף את ענין ארץ ישראל לאו"ם מתוך בטחון, שהציונות תכשל בסנהדרין זה, קבל ד"ר סילבר עליו את האחריות הכבירה לנהל את הכחות היהודיים והפרו-יהודיים להשגת פסק דין נוח, שוב התפרץ לתוך המאבק בהתלהבות מחודשת. שוב טען, שהיפתח למצב מונח בראש וראשונה בוזא-שינגטון ושוב גייס את דעת הקהל וניצל כל אפשרות של גישה והשפעה כדי להתגבר על השיגרה ועל האיבה המוסרית, וזה, שעדיין ארבה במיניסטרויין החוץ. הוא דרש ממשלת אמריקה לא רק תמיכה פורמאלית, אלא מנהיגות פעילה ותוקפנית כדי להשיג את קולות האומות המהססות. גם במועצות או"ם וגם במוות צבוריות וגם בשיחות פרטיות עם מדינאים ודיפלומאטים ייצג עמדה אחת ללא זיג — עמדת אומץ ותקיפות ועמידה על דעתו ללא ויתור.

אולי מוקדם עדיין לגלות מה שהתרחש מאחורי הקלעים בצ' הסוף. אבל לכשיסופר יוברר, שמקום שאחרים נכזעו לא ויתר סילבר מעולם. הוא לא גרע על ידי איומים בימים הגורליים שלפני הכרזת מדינת ישראל. בן-גוריון היה בתל-אביב במרחק של כעשרת אלפים קילומטרים. בין שני האישים הפריד יותר מן המרחק קהגיאוגרפי, אבל למדת הרוח ההפרשים ביניהם מומן לזמן, היו שניהם מאוחדים ברוח ובתכלית עד למקומים. המדינאי הלוחם והמנהיג הפעיל הגבירו איש את מאמצי רעהו. התקיפות, ההעזות וההחלטיות של שניהם הכריעו. מדינת ישראל הוכרזה והוכרה מיד על ידי ארצות הברית וברית המועצות. הקרב המדיני נסתיים בנצחון.

חיל בה כלפי עמות ממשלת אמריקה וראו עצמם חייבים לבקר את דרכו "הבלתי אחראית" כדי להציל את התנועה משואה ודאית, שלא תהיה לה תקנה. ד"ר סילבר וחבריו ינקו כח מוסרי לשמור על עמדתם כלפי ממשלת אמריקה מתוך ההכרה, שאין סתירה בין השאיפות הציוניות והאינטרסים האמריקניים במזרח הקרוב. אדרבא, היתה להם אמונה איתנה, כי הקמת מדינה יהודית דמוקרטית בארץ-ישראל לא רק שהיא עולה בד בבד עם המסורת של אמריקה, אלא תועיל לארצות הברית על ידי ייצוב וחזק של המזרח הקרוב כמופת הממריץ של תרבות מתקדמת מודרנית ותהי

הרב סילבר נכון לפעולה למען ישראל אסיתבקש ע"הממשלה

„אין לחשוש מהאדמיניסטרציה החדשה של אייזנהאור“
הסנאטור טאפט נכח במסיבה לכבוד המנהיג הציוני

— מאת סופר „הבוקר“ באר״ב א. רמבה —

ניו-יורק 28 — בראיון שנמשך שלוש שעות, סקר בפני הרב אבא הלל סילבר את פרשת חיוז ופיוק, כי הוא עומד עתה על פרשת דרכים; ברצונו להתפטר מהרפואה והחקירה את שארית ימיו לציונות ולישראל, ולחלק את מקום מגוריו בין אמריקה לבין ישראל.

הממשלה, כדי להטיל עליו תפקידים והוא יהיה מאושר למלאם. אך אני מחסס לפעול כשאיש מן הארץ לא פנה אלי ולא ביקשו לעשות דבר.

הרב סילבר כבוד שמו יסודי לחשוש — מהאדמיניסטרציה החדשה של אייזנהאור, אבל דרושה סקירה בפרט הדין והדקדוק.

המסיבה הגדולה ליובול ה-60 נערכה על מעמדו של הרב סילבר ביהדות וב"עולם הנוצרי. הסנאטור טאפט המסיק את ישיבתו בסנאט ובא במיוחד למסיבה.

הוא שמח כשסימנתי לו שבדעת הציונים הכלליים בישראל לערוך מסיבה לרגל יובלו. הרב סילבר לא הסתיר את שביעות רצונו בעת שקיבל את הכרזת מישראל.

בענין רוסיה הציע הרב סילבר, שלי פני קבלת החלטה על מלחמה מדינית כומבית נגד רוסיה, רצוי שכל ההסדר רותת הציונות בפנים יגישו עצומות לשגרירויות הסובייטיות.

הרב סילבר הדגיש את החיוביות שבפעולה מדינית באר״ב. אך למרות שהסדרות ציוני אמריקה עומדת מאחוריו הוא לא יוכל לפעול, אלא אם כן יוסמך לכך ע"י ממשלת ישראל. הוא מוכן לשכוח את כל העלבונות שספג ולהרתם לפעולה.

מדבריו היה לי רושם שעל השרים הציונים הכלליים ליטול את היומה בקרב

הרב

סילבר מוכן לפעול למען ישראל והתנועה הציונית

מאת א. גלבלום, שליח „הארץ“ בארצות-הברית

קליבלנד, 28 (מיוחד ל„הארץ“). על נכונות לעשות תמיד מה שישאל והתנועה הציונית יתבעו ממנו הכריז הרב ד"ר אבא הלל סילבר בשיחה עם עתונאים ביום הולדתו הששים, אך הוסיף כי בזמן האחרון הוא לא קיבל שום בקשה ואיש לא פנה אליו בענין זה.

סינאטור רוברט טאפט ומושל אוהיו מר לאוץ הם הנואמים הראשיים בחגיגה לכבוד יום הולדתו ה-60 של סילבר — הערב.

הרב סילבר סיפר בצער כיצד תיכנן לפני שנה להסתלק מהר-בנות ולהקדיש כל זמנו לציונות העולמית, ולתיישב בישראל. אך בקונגרס האחרון נרמז לו שהוא אינו רצוי.

הוא אמר כי אין לנו לחשוש מפני הממשלה החדשה באמריקה. שמנהיגיה הראשיים כולם מתייחסים אלינו בדידות, אך יש צורך בעירנות ופעולה פוליטית, ביחוד עכשו לפני שהתגבשה המדיניות.

כשנשאל בנוגע להתפתחויות בארצות הגוש הליטי, אמר שאין ספק כי מוסקבה הכריזה מלחמה על הציונות ונקטה עמדה אנטי-ישראלית, אך ההר כחות לגבי האנטישמיות אינן מוחלטות, ולפי דעתו אין זה מן התבונה, ביחוד בהתחשב עם גורלם של מיליוני היהודים במזרח-אירופה, להטיל אשמה כזאת, שתגרום אולי להיפס הסובייטים עוד יותר עמוק לתוך הכ"וון האנטישמי. מובן שאין להוציא מן הכלל את האפשרות שמוסקבה תפכה לאנטישמית. על כל פנים הביע את צערו על שהיהדות והתנועה הציונית אינן נוקטות צעדים דיפלומטיים מתאימים, כגון פגישות עם נציגי ברית ה"מועצות, דרישת הוכחות להאשמות, הם, מתוך נסיון להגיע לכלל מודים וויואגלי. הוא אינו בטוח כלל שדבר כזה יצליח, אך החובה דורשת מעט נסיון כזה לפני פתיחת הדרך להיסטוריה.

הרב

29.1.1953

Dr. Abba Hillel Silver

Zum 60. Geburtstag
des Führers
der Allgemeinen Zionisten

In einer Pressekonferenz, die seinerzeit anlässlich der Anwesenheit Dr. Abba Hillel Silvers in Tel Aviv stattfand, fragte ein Journalist den Gast: „Wann gedenken Sie, Herr Dr. Silver, in Israel ständigen Aufenthalt zu nehmen?“ — Darauf antwortete Dr. Silver: „Ich glaube, dass im jüdischen Lande an

Rabbinern kein Mangel herrscht. Und vielleicht kann mein Wirken in Amerika der jüdischen Gesamtheit zu größerem Nutzen gereichen.“

Der Gedanke ist gewiss richtig, dass die Alijah eine der wesentlichsten Voraussetzungen für die Existenz und die Entwicklung des jüdischen Landes ist. Für Israel ist die Kontinuität der Einwanderung jüdischer Massen eine essentielle Daseinsbedingung. Andererseits gebieten es die demographische Struktur des Volkes, sowie die internationalen Interessen des Landes, dass Persönlichkeiten vom Range Dr. Silvers eine bestimmte Zeit hindurch ausserhalb der Grenzen der jüdischen Heimat tätig sind. Die geschichtliche Rolle des Führers der amerikanischen Zionisten vor der Staatsgründung im öffentlichen Leben Amerikas beweist vollends die Richtigkeit dieser Auffassung.

Leider hat eine eigentümliche innerpolitische Konstellation in Israel die volle Entfaltung der überragenden Fähigkeiten dieses jüdischen Staatsmannes bis jetzt gehemmt. Gegenströmungen parteipolitischer Natur, sowie ein ihm gegenüber geltend gemachtes, objektiv unbegründetes Ressentiment haben Dr. Silver veranlasst, sich von der vordersten Kampffront für jüdische Interessen zurückziehen.

In diesen Tagen, da Dr. Silver das 60. Lebensjahr vollendet, muss mit der wärmsten Gratulation für sein geistiges und physisches Wohlergehen auch der berechnete Wunsch erneuert werden, dass der Führer der amerikanischen Juden seine Aktivität wieder aufnimmt. Gerade in dieser, von internationalen Spannungen durchwühlten Zeit, fällt Dr. Silver eine bedeutsame Mission zu.

Eine ausführliche Würdigung dieser prominenten Persönlichkeit behalten wir uns, aus Anlass des Jubiläums, für die nächste Nummer vor.

E. W.

РАВА д-р АБА СИЛВЕР
ЩЕ ЧЕСТВУВА ШЕСТДЕСЕТ
ГОДИШНИНАТА ОТ РОЖ-
ДЕНИЕТО СИ

Шестдесет годишнината от рождението на рава д-р Илел Силвер, един от водачите на американските ционисти, ще бъде чествувана от видни хора в Америка.

На банкета, който ще се състои на 5 февруари т. г. в чест на рава Силвер, в хотел „Уалддорф Астория“ са поканени да присъствуват г. г. Джон Фостер Дълес, министър на външните работи на САЩ, губернатора Стасен, новия управител на плана Маршал, генерал Клей, бивш върховен комисар на Америка в Германия, сенатора Роберт Тафт и др.

29/1

"פּוֹדֵם"

המפא"ה שבועון / בשפה העברית

"EMETH"

שבועון המפא"ה ביידיש

י. הפטמן פותח את המועצה
 המועצה נפתחה על ידי יו"ר המועצה הארצית, מר י. הפטמן, שעמד בדברי ברכתו על האחריות שקבלה על עצמה המפלגה בהצטרפותה לשלטון. היו"ר שלח ברכה לד"ר אבא הלל סילבר ליום הולדתו הששים. כן הוזכר את עלילת הדם במוסקבה שהפכה למלחמה נגד המדינה והתנועה הציונית. במועצה התנהל ויכוח על מדיניות המפלגה עם הכנסה לממשלה וכן על הבעיות שהועלו על ידי חברים במסרם את הדין וחשבון.

ההחלטות

המועצה הארצית של הסתדרות הציונים הכלליים בישראל (מפלגת המרכז) שנתכנסה ביום ה' י"ג שבט תשי"ג (29.1.53) בתל-אביב, שולחת את מיטב אחוליה וברכותיה לד"ר אבא הלל סילבר למלאות לו 60 שנה. המפלגה מאמינה ומקווה שגילויי החיבה אליו ע"י המוני העם בימי יובל אלה — יביאו לשובו של הלוחם הציוני והלאומי לתפקידיו המנהיגות המכריעים לו בתנועה הציונית העולמית.

הבקר 30.1.53

מ"ן ד"ר על ש"ב
 יסוד צה הארצית

אספות בירושלים

— מאת סופר "הבוקר" בירושלים —
 שבת של פעילות מדינית צבורית היתה אחמול בירושלים. אסיפות עם, כי נוסים, הסברה והרצאות נערכו על ידי המפלגות באולמים שונים. מר אליהו אלישר סגן ראש עיריית ירושלים הופיע באספות עם של הציונים הכלליים באולם "ה". קהל רב מלא את האולם והנואם בשמו דבריו שח את ברכת ירושלים למנהיג הציוני רבי אבא הלל סילבר למלאות לו 60 שנה.

הנואם העלה על נס את פעולתו המדינית הענפה של סילבר בתבועו החזרתו לפעולה לאומית פומבית. מר אלישר קרא

ברכה לסילבר

באספה רבת משתתפים בקולנוע "נע" מן" בראשון לציון נשלחה ברכה לאבא הלל סילבר למלאות לו 60 שנה. מהיאות כפיים ליוו את ההצעה הזאת שהביא בפני הקהל, הניאם באספה זו חבר הכנסת שלום זיסמן.
 יש להזכיר בנוער זריקות חיסון ורעיונות ורוחניות נגד פעילות המסיון הקומוניסטי בצורותיו השונות למען לא יפול במלכודת שמכניס לו מטיפי רע' זנות הוא וסיכני זדון שונים — אמר הנואם בדבריו.

הבקר 1.2.53

הציונים הכלליים

חוגגים יום הולדתו

ה"60 של הרב סילבר

הסתדרות הציונים הכלליים שנתכנסה בירושלים ביום ה' י"ג שבט תשי"ג (29.1.53) שולחת את מיטב אחוליה וברכותיה לד"ר אבא הלל סילבר למלאות לו 60 שנה. המפלגה מאמינה ומקווה שגילויי החיבה אליו ע"י המוני העם בימי יובל אלה — יביאו לשובו של הלוחם הציוני והלאומי לתפקידיו המכריעים לו בתנועה הציונית העולמית.

מברקים של ברכה ושל איחולים לבביים נשלחו להרב סילבר, ע"י יו"ר המפלגה, מר פ. ברנשטיין, וע"י מרכז המפלגה ומוסדותיו: — קופת-חולים, "המפקדה האזרחית", מנהלת המוסד החינוכי החקלאי על שם הרב סילבר במגדלי גז, וע"י נקודות ההתישבות של הציונים הכלליים בתל-אביב, בת-שלמה, באר-יעקב, כפר-אחרון, גבעתיים, כפר-תבור, עתלית ומתולה.

הסתדרות הציונים הכלליים תחוג במיוחד את יובלו ה"60 של ד"ר סילבר ביום 5 בספרואר, יום בו תיערך חגיגה בניו-יורק ע"י הסתדרות ציוני אמריקה. במועצה הארצית של המפלגה המתכנסת היום תועלה במיוחד הערכת חייו ופעולותיו של ד"ר סילבר.

הבקר 29.1.53

ISRAEL NEWS SERVICE (INeS)

Published fortnightly by G.Z.O.

Dr. Abba Hillel Silver - 60

In celebrating the sixtieth anniversary of Rabbi Dr. Abba Hillel Silver, Zionism honours an outstanding figure, even in a movement which from its inception has been rich in remarkable personalities.

There can be no doubt that the man who, in the years of struggle before the emergence of an independent Israel, precipitated the realization within the Zionist movement that Herzl's postulate of a

Jewish State was a real and immediate aim, and not merely a pious wish to be politely camouflaged as a refuge for the persecuted; the man who initiated and led American Jewry's assault on public opinion and political powers in order to win the support of the enlightened world for the just claims of the Jewish people, must be regarded as the greatest among Zionist leaders now alive.

It is not now the moment to inquire into the reasons of Rabbi Silver's withdrawal from the front ranks of Zionist life. We have done so on other occasions. This time we only join our voices to those of all Zionists of good will in giving expression to the hope that his so sorely needed strength will soon be available to us again. Rabbi Silver has said that he will return if he is recalled. The plight of Israel and of the Jewish people demands that the call should not be delayed.

4/5. 2. 1953

הסתדרות הציונים הכלליים בישראל/מפלגת המרכז
בית הסתדרות ציוני אמריקה בישראל

עצרת

ד"ר אבא הלל סילבר
ליובלו ה-60

תיערך במועד, ביום ההמישי, כ" שבט תשי"ג (5.2.53), בשעה 8 בערב,
בבית הסתדרות ציוני אמריקה

ישאו את דברם השרים:

פ. ברנשטיין
י. רוקח
י. ספיר
ל. הריס ומר
י. סרלין יו"ר העצרת השר
א. ה. סילבר הקראות מנאומי ד"ר

חברים ואוהדים מוזמנים

לחברי המועצה הארצית של הנהלות סניפי המפלגה — מקומות מיוחדים

4-5. 2. 53

בבקר

עצרת חגיגית
לכבוד ד"ר סילבר

עצרת חגיגית ליובלו ה-60 של ד"ר
אבא הלל סילבר תיערך הערב, יום ה',
כ" שבט תשי"ג, בשעה 8 בבית הסתדרות
ציוני אמריקה.
בעצרת ישאו את דברם השרים: פ.
ברנשטיין, י. רוקח, י. ספיר, י. סרלין
ומר ל. הריס. כן יוקראו קטעים מנאומי
ד"ר א. ה. סילבר. חברים ואוהדים מוזמנים.

מברק ברכה מיו"ר הכנסת
יו"ר הכנסת, מר י. שפרינצק, שלח
אתמול את המברק הבא לד"ר אבא הלל
סילבר: "מיטב איחולי לחג יובלך. תא
ריך ימים ויכולת רבתית וחבורך בשי
רותך לעם ולמדינה".

בבקר 5.2.53

הבקר לער וילנער

הבה ניטע חורשה
על שם ד"ר סילבר!

תשורת קוראי
הבקר לילד ולנער
למנהיג ציוני אמריקה

שלום חבריא!
היום חוגגים בארצנו את
יובל הששים של המנהיג
הציוני הדגול ביהדות
ארצות הברית, ד"ר אבא
הילד סילבר.

הרחק משאון החיים המדי-
נים, יושב עתה מנהיג זה, בק-
הילה היהודית שבקליבלנד,
ועוסק בהדרכת הקהילה ובכ-
תבה, אך רוחו והשפעתו שוכ-
נים על יהדות ארצות הברית
המעריצה אדם זה על מפעליו
למען הציונות ותקומת מדינת
ישראל.

לפני כ-11 שנה, בשנת 1943
נקרא ד"ר סילבר לעמוד בראש
ציוני אמריקה, באותה תקופה
קשה לעם היושב במולדת, באר-
צו זמן שהבריטים משלו באר-
ץ ומנעו מאתנו עליה והת-
ישובות. יהודים הושמדו באי-
רופה הנאצית, ולא רץ לא ניתן
לנו להכניסם. באותו זמן החל
סילבר מנהיג את יהודי ארצות
הברית, בלמדו אותו כי כוחם
רב לעשות למען ביטול מדינת
יזה מכוונת נגדנו.

אך לשיא הצלחתו הגיע בעת
המאבק באו"ם על הקמת מדי-
נה יהודית.

בכוח השפעתו הרבה, ובפק-
חותו המדינית הצליח להניע
את ממשלת ארצות הברית לע-
מוד בראש התומכים בהקמת
מדינה יהודית — וכך קמה
מדינתנו והפכה לעובדה קיי-
מת.

זמן מה לאחר המאבק באו"ם
הפסיק סילבר את פעילותו הב-
רוכה, אך קיימות תקוות לחי-
דושה הקרוב — דבר שיועיל
ללא ספק למדינת ישראל עד
מאוד.

הנהגה עלה בדעתנו רעיון:
להכריז בזה על מפעל לנטיעת
חורשה על שמו של אבא הילד
סילבר, כאות הוקרה וכשי

יום ה', כ' בשבט, תשי"ג
5.2.1953

בעריכת נפתלי ארבל

ליובלו הששים. הן כולנו מו-
קירים את פעולותיו בעבר,
ואין אנו כה קצרי-זכרון או
כפויי טובה לאישיות הדגולה
הזו — הבה נתגייס ונתרום
להקמת החורשה על שמו
במדינת ישראל, שכה לחם
למענה בהצלחת.

בשיתוף עם מחלקת הנוער
של הקרן הקיימת בתל-אביב,
הננו פותחים בזה את המפעל.
כל קורא יתרום למטרה כיכלתו.
התורמים ישלחו את התרומה
בהמחאות דואר לפי הכתובת:
הבקר לילד ולנער, ת.ד.
261 תל-אביב, עבור חורשת
סילבר.

כל תורם יקבל תעודת
מאת הקרן הקיימת.

לאחר אוסף הסכום הדרוש
תסע אל מקום הנטיעות
משלחת, שהרכבה יקבע
לפי הגרלה ביניכם הקוראים,
ומנציגי המערכת. משלחת זו
תחל בנטיעה, והטקס יוסרט
ויצולם וישלח בצירוף תעודה
כשי הקוראים לד"ר סילבר.

איש כמתת ידו ישלח, ומוב-
טחני שאת החורש ניטע. הבה
ונתחיל בדבר ובתי ספר, תנו-
עות וארגוני נוער יצטרפו
אלינו.

בה לחי חבריא!
שלכם

ה ע ו ר ד

5. Februar 1953.

Abba Hillel Silver - 60 Jahre

Von SCHALOM SISMAN, Mitglied der Knesseth

In Amerika sagte mir einmal ein einfacher Jude: „Wenn Silver den Saal betritt, umfängt die Anwesenheit eine Welle von Ehrfurcht und Respekt. Wenn er seine Rede schliesst, erhebt sich das Publikum von den Sitzen und gibt seiner Begeisterung durch warmen Beifall Ausdruck. Man hat das Empfinden, dass selbst die Bilder auf den Wänden ihm ihre Ehrerbietung nicht versagen können.“

In dieser ein wenig übertriebenen Darstellung offenbart sich irgendwie die Grösse des Mannes, sie bietet aber auch eine Erklärung für die Legende, die sich um diese Persönlichkeit gesponnen hat. Tatsächlich kann niemand bestreiten, dass wir in Silver vor uns eine Figur haben, die eine ausserordentliche Rednergabe, eine hohe Intellektualität, eine starke jüdische Gesinnung und ein überragendes staatsmännisches Talent auszeichnet. Mit der Definition, er sei ein zündender Sprecher, wird man seiner Persönlichkeit nicht gerecht. Silver ist mehr als das: Eindruck und Wirkung seiner Reden währen noch lange, nachdem er sie gehalten hat. Die Zuhörer lesen nicht allein seine Worte auf, sie tragen sie weit über die Versammlungsräume und weit über den Kreis seiner Anhänger hinaus. Seine Ausserungen erfassen das innere Wesen der Geschichte und reisen die Herzen der Menschen mit sich. Die Schönheit der Diktion, der Reichtum der Sprache und das blitzartige Aufsteigen seiner Klugheit berauschen und erobern im Fluge die Sympathien der Massen.

Kritiker und Leute, die gewöhnt sind, den Dingen auf den Grund zu gehen, versuchen, die Rolle der führenden Männer in der Geschichte der menschlichen Gesellschaft und in der Vergangenheit der Völker zu analysieren. Sie gehen davon, deren Wirken auf wissenschaftlichem Gebiete und im praktischen Leben zu erforschen. Die einen erblicken in einer Persönlichkeit dieser Art eine Erscheinung, die die Räder der Geschichte in Bewegung setzt und den geistigen Horizont der menschlichen Gesellschaft erweitert. Die anderen vertreten die Ansicht, dass seit der Erschaffung der Welt die starken Männer im Mittelpunkt der Ereignisse gestanden sind. Sie bildeten den Gradmesser für das Gute und das Böse, sie bestimmten auch die Lebensordnung, die später für die Massen massgebend wurde. Was die Führer anlangt, fällt es ihnen schwer, die Frage zu beantworten: Welche Eigenschaften physischer und psychologischer Natur muss ein Mensch besitzen, um ein Führer zu werden? Muss man diese Anlagen von Geburt aus besitzen oder ist es möglich, sie durch Studium oder Übung zu erwerben? Schafft der Führer die Bedingungen und die Gelegenheiten für diese Funktion oder umgekehrt? Während man einen Unterschied machen muss zwischen einer totalitären und einer demokratischen Führung, ist man sich darüber einig, dass die Grösse einer Führung mit der Grösse des Zieles zusammenhängt. Und wenn es auch richtig sein mag, dass die politischen Bedingungen und die gedanklichen Strömungen die Plattform für das Auftreten des Führers bilden, so ist es andererseits feststehend, dass die Zeit die Macht ist, die die Stunde anzeigt, in der er entdeckt wird. Churchill's staatsmännisches Talent kam schon im ersten Weltkrieg, da er als Marineminister fungierte, zum Vorschein — aber als Führer Englands und der freien Welt wurde er erst im zweiten Weltkrieg entdeckt. David Ben Gurion galt lange vor der Staatsgründung als einer der Füh-

rer der Arbeiter und der zionistischen Bewegung — aber erst im Freiheitskrieg wurden seine strategischen Führerqualitäten im Jischuw entdeckt, der um die Erreichung der Unabhängigkeit und Souveränität kämpfte. Die Geschichte wollte es, dass die Führer-Eigenschaften Abba Hillel Silvers auf jüdischem und zionistischem Gebiet in den Jahren 1943-1948 entdeckt wurden.

Die Eröffnung der „zweiten Front“

1943. Der Jischuw macht eine seiner schwersten Epochen durch. Die zionistische Bewegung befindet sich am Scheidewege, wegen des Krieges aufgeteilt auf die verschiedenen Kampfgebiete. In Erez-Israel — das Weissbuch; jenseits des nazistischen Eisernen Vorhangs grinst das schwarze Gespenst des Todes. In Amerika, dem grössten jüdischen Siedlungsgebiet, gilt die traditionelle Gepflogenheit des Fürsprechertums. Das State Department steht unbeugsam hinter der britischen Politik und die amerikanisch-jüdischen Patrioten begnügen sich mit den Lippenbekenntnissen der Machthaber für das jüdische Volk und den Zionismus. Da tritt Silver in die Arena und mobilisiert die Kräfte des amerikanischen Judentums zum offenen Kampf gegen seine Regierung. Er bemüht sich zunächst, den jüdischen Massen in Amerika zu Bewusstsein zu bringen, dass die Entscheidung über das Schicksal Erez-Israel in gleichem Masse in Amerika wie in England fallen wird. Demzufolge liegt es in den Händen der amerikanischen Judenheit, das State Department dahin zu beeinflussen, dass es die Politik der Gleichgültigkeit und des Schweigens ändert. Und dieses wunderbare amerikanische Judenkollektiv von fünf Millionen fühlt, dass ihm ein Führer erstanden ist, der seine Sehnsucht verdolmetscht und der die Fähigkeit besitzt, die Fahne zu entrollen und ihnen den Weg zur Rettung zu zeigen. Er fordert sie auf, der Jugend in Erez-Israel zu Hilfe zu kommen, die einen blutigen Kampf um die Zukunft führt. Und wer weiss, ob dieses Ringen nicht auch der Existenz des jüdischen Volkes in der Golah gilt. Silver spricht, organisiert, überzeugt und ruft die Massen auf zum Glauben, zum Einsatz und zum Kampf. Oder, wie sich sein ausgezeichnete Mitarbeiter Dr. Emanuel Neumann ausdrückte: „Silver eröffnete die zweite Front in Amerika — für Israel.“ Die Resultate werden bald sichtbar. Eine Welle der Erbitterung gegen England ergiesst sich von Küste zu Küste, Presse und Radio nehmen in scharfer Weise Stellung. In allen Städten werden Delegationen gebildet, die sich dem Kongress und dem Senat präsentieren. Washington verbreitet tausende Flugblätter, Briefe und Telegramme. Im Mai 1943, bei der Tagung für Erez-Israel in Philadelphia, wendet sich Silver mit seinem Ruf: „Ich klage an!“ gegen das State Department und gegen die Lenker der Vereinigten Staaten. Angesichts der furchtbaren Greuelthaten Hitlers erhebt er seine Stimme gegen Roosevelt und dessen Regierung. Mitten im Krieg ruft Silver: „Genug der leeren Worte der Sympathie und der Würdigung für unser Volk. Schluss mit der mündlichen Anpreisung Hitlers. Jeder weiss, dass Hitler ein böser Mensch ist. Aber wenn hohe Regierungsfunktionäre, die über politische Macht und grossen Einfluss verfügen, uns in dieser schwarzen Stunde nicht anders beistehen können, als mit Worten, dann wollen wir ihnen offen sagen: Das hat keinen Sinn. Die tragischen

Probleme des jüdischen Volkes können heute nicht durch Glückwünsche der Regierungshäupter aus Anlass von Rosch Haschana gelöst werden.“

Das jüdische Commonwealth

Im Jahre 1944 setzt Silver seine Bemühungen zur Mobilisierung der öffentlichen Meinung in Amerika zum Zwecke der Unterstützung der jüdischen Forderungen fort. Zwei mächtige politische Faktoren gibt es in den Vereinigten Staaten, die er für sich gewinnen muss: die Demokraten und die Republikaner. Sein Angriff gegen das State Department konnte die Feinde Zions nicht mit einem Mal verschrecken. Im Gegenteil. Er muss die weitere Entwicklung der Dinge verfolgen. Er stellt fest, dass ein Gegenangriff vorbereitet wird. Widersacher, darunter auch Interessenten, regen sich hinter den Kulissen: Öl-Interessen, die mit Erwägungen militärischer Natur zusammenfallen, Missionäre und „Liberaler“ eigener Prägung vereinigen sich, um den Schritt der Zionisten zu vereiteln. Er ist sich darüber klar: unter den gegebenen Umständen kann ein öffentlicher Beschluss der Landeskonferenzen der beiden Parteien die Basis für die Fortsetzung des Kampfes der Juden darstellen. Demokraten und Republikaner nehmen prozionistische Resolutionen an. Und die Führer beider Parteien schlagen die Annahme eines prozionistischen Antrages vor. Um die gleiche Zeit unterbreiten die Senatoren Wagner (Demokrat) und Taft (Republikaner) dem Senat ähnliche Vorschläge. Am 8. Februar 1944 erscheint Silver vor der Aussenkommission des amerikanischen Parlamentes. In einer inhaltsreichen Rede lässt der Führer der amerikanischen Zionisten vor dieser wichtigen Instanz die politische Entwicklung der zionistischen Bewegung von den Tagen Herzls bis zur Tragödie der „Struma“ und der „Patria“ Revue passieren. Er zitiert Balfour und Lloyd George, Weizmann, Feisal, Churchill, den General Smuts und den Präsidenten Wilson. Seine eindrucksvollen Ausführungen schliesst Silver mit der Forderung auf Umwandlung Palästinas in ein jüdisches Commonwealth: „Die Errichtung eines jüdischen Commonwealth wird für uns Juden die Verwirklichung einer Verheissung bedeuten — und für die ganze aufgeklärte Welt ein Werk historischer Gerechtigkeit für ein altes Volk, das so viele Leiden und Qualen erduldet hat“.

Flüchtlingsheim oder Staat?

Die Wahl des Namens „Jüdisches Commonwealth“ erwies sich als ein mutiger Schritt in den Beziehungen zwischen den einzelnen jüdischen Organisationen. Die Leute vom „Jüdisch-amerikanischen Comité“ waren darüber entrüstet. Sie sind nicht bereit, als Hilfsmittel für die Zionisten zu dienen. Mehr noch: sie wehren sich dagegen, dass auf die Regierung ein übertriebener Druck ausgeübt wird. Als Superpatrioten waren sie der Meinung, dass man den amtlichen Erklärungen mehr Glauben schenken und davon Abstand nehmen müsse, anzugreifen oder einen Druck auszuüben.

Sie sind bloss bereit, eine humanitäre Forderung auf Schaffung eines Asyls für Flüchtlinge zu unterstützen. „Die Forderung nach einem Staat stellt für sie ein radikales Begehren dar, das Freunde entfremden würde. Man wird auf sie in Washington nicht hören.“ Dieser Auffassung trat Silver in der Konferenz der Organisation der amerikanischen Zionisten in Atlantic City mit einer die Gegner entwaffnenden Antwort entgegen: „Wir dürfen unsere Aktion nicht so darstellen, als ob wir auf der Suche nach einem Flüchtlingsheim wären. Richtig ist, dass die Judenfrage als Flüchtlingsproblem mit unserem Zug in die Golah entstand. Das ist das ebenso traurige wie unvermeidliche Ergebnis der Galuth und der Heimatlosigkeit. Das ist eben das Problem, das der Zionismus lösen will. Aber der Zionismus wird diese Frage nicht durch Errichtung von Asylen da und dort, noch durch ein wenig Auswanderung dahin oder dorthin lösen, sondern dadurch, dass die Wurzeln der Krankheit mit aller Kraft bekämpft werden — nämlich die Tatsache der Existenz der Golah, die überall, früher oder später, die Flüchtlingsfrage aktuell macht.“

Als alle Anzeichen dafür sprachen, dass der Krieg bald zu Ende gehe, liess Silver die Aufsehen erregende Warnung erschallen, den richtigen Augenblick für die Erlösung nicht zu versäumen: „An der Schwelle grosser Entscheidungen, welche zweifellos als Konsequenz des zweiten Weltkrieges kommen und das Schicksal der grossen und kleinen Völker in den folgenden Generationen beeinflussen werden, wäre es von unserer Seite eine Dummheit und eine Kurzsichtigkeit, wenn wir unsere Forderungen auf Fragen der Zertifikate und der Alijah beschränken würden. Wir müssen unseren Anspruch vielmehr in vollem Umfang — auf Basis unserer Erfordernisse und unserer historischen Rechte vor dem Gerichtshof der öffentlichen Meinung Amerikas und der Welt geltend machen.“

Es gibt viele, die sich nicht im Klaren darüber sind, ob sie das Commonwealth oder ausdrücklich den Staat verlangen sollen. Silver gehört nicht zu den Zaudernden. Er spricht es klar aus: „Wir müssen ständig den jüdischen Staat in Erez-Israel verlangen. Es gibt keine andere Fassung, keine andere Lösung, keinen anderen Ausweg. Wenn wir von einem jüdischen Commonwealth reden, dann wollen wir damit klar sagen: Ganz Erez-Israel und nicht einen Teil davon.“ In der gleichen Weise reagiert Silver auf den Teilungsantrag betreffend Erez-Israel: „Schlagt ihm“, Bevin nämlich, „eine Teilung vor, und er wird diesen Kompromissvorschlag als eure Maximalforderung ansehen!“

Der Kampf auf der amerikanischen Front trägt Früchte. Knapp vor der Präsidentenwahl in den Vereinigten Staaten, in diesem entscheidenden Augenblick, der nicht versäumt wurde, gab Roosevelt seine berühmte Erklärung: „Ich weiss, wie lange und wie schwer die Juden gearbeitet und gebetet haben für

die Errichtung einer freien und demokratischen Gemeinschaft in Erez-Israel. Ich bin davon überzeugt, dass das amerikanische Volk diesem Ziel seine Unterstützung leihen wird. Wenn ich gewählt werde, werde ich wieder zur Verwirklichung dieses Zweckes beitragen.“

Verzichtet nicht auf die Grundrechte der Juden!

Zum ersten Mal lässt nun Silver einen Siegesruf vernahmen:

„Vor einem Jahre waren wir die Radikalen, die Doktrinare, die unpraktischen Leute. Heute ist unsere Fassung in Washington akzeptiert worden. Ich wiederhole, dass wir darin eine Lehre für die nächste Zukunft des Zionismus erblicken können. Es kann sein, dass uns noch schwere Tage erwarten. Wir können auf eine Situation stossen, die Zeit und Kraft zum Durchhalten erfordert. Daher: Verzichtet nicht auf die Grundrechte der Juden! Fordert, was unser Volk vom geschichtlichen Standpunkt aus zu verlangen berechtigt ist. Fordert das Ganze! Bleibt konsequent, arbeitet dafür und glaubt daran.“

Trauet nicht den Fürsten!

Bei aller Anerkennung der grossen politischen Bedeutung der Erklärung Roosevelts wollte Silver als weitsichtiger Führer seinen Sieg festigen. Er wollte aber auch die Bewegung vor Enttäuschungen schützen und seine Anhänger darauf gefasst machen, dass die Spannung in der Arbeit nachlassen könnte. Er wendet sich an die zionistische Armee mit dem Ruf: Trauet nicht den Fürsten!

Er sagt: „Bei aller Verehrung für die grossen Männer, die unsere Freunde sind und bei aller Wertschätzung der entscheidenden Funktionen, die sie in der Weltkrise unserer Epoche ausüben, muss ich auf das Wort in den Palmen zurückkommen: Vertraut nicht den Fürsten! Knüpfen wir nicht das Los der Bewegung an persönliche Versprechungen, mögen auch jene, die diese Zusicherungen machen, unsere Freunde sein und möge ihre Stellung noch so hoch sein. Wendet euch an die Massen der Völker in der Welt. Redet zum gesamten Amerika, schaffet euch Freunde überall. Das wird die massgebenden politischen Kreise beeinflussen. Das wird sie überzeugen in der Zeit, in der Amerika seine endgültige Stellung in Bezug auf das Schicksal Erez-Israel fixieren wird.“

Vor den Vereinten Nationen

Diese prophetische Voraussage erfüllte sich. Auf der politischen Front Englands überstürzten sich die Ereignisse. In Erez-Israel eine ideal gegesinnte Jugend in ihrem Kampfe gegen die britische Vernichtungspolitik Blutopfer dar. Das England Bevin suchte auf verschiedenen Wegen politische Unterstützung für seine teuflischen Pläne. Der britische Druck auf Amerika nahm immer mehr zu. Die aussichtslosen Kompromissvorschläge auf Teilung, die von Morrison-Grady ausgingen, verschwanden allmählich von der Oberfläche. Bevin aber gab nicht nach. Erbittert und enttäuscht, wandte er sich an die Vereinten Nationen in der Annahme, dass — die Araber Hilfe mobilisieren und die Anstrengungen der Juden zu nichtem machen werden. Am 28. April 1947 wurde die Vollversammlung der UNO eröffnet. Auf der Tagesordnung stand die Frage Erez-Israel. Am 8. Mai 1947 erscheint zum ersten Mal in der Geschichte der Juden ein Vertreter des

jüdischen Volkes vor den Nationen der Welt, um dessen Forderungen geltend zu machen. Die Augen des Jischuw und jene der Juden der ganzen Welt waren auf den Saal gerichtet, in welchem der grosse Prozess zwischen Israel und den Völkern seinen Höhepunkt erreichte. Der Sachwalter des jüdischen Volkes in diesem Prozess war Abba Hillel Silver. Er schloss seine Rede im Namen der Sochnuth und des Vorsitzenden derselben Ben Gurion in einer Atmosphäre von spannungsvoller Stille:

„Das jüdische Volk war euer Bundesgenosse in diesem Kriege und fügte euren Opfern auch die seinigste hinzu, um den Sieg zu erringen. Nun würde es sich ziemen, dass in eurer Mitte auch die Vertreter des jüdischen Jischuw in Erez-Israel sitzen, die Vertreter jenes Volkes und Landes, welche dem menschlichen Geschlecht die von den Repräsentanten der Welt anerkannten geistigen und ethischen Güter und die Werke von Ewigkeitswert lieferten. Wir hoffen, dass die Nation, die jetzt ihre nationale Renaissance in ihrer alten Heimat erlebt, von euch als treues Mitglied in die Völkerfamilie aufgenommen werden wird.“

Verteidigen wir uns selbst!

Die Vollversammlung der UNO beschloss, eine Sonderkommission nach Erez-Israel und in die Flüchtlingslager zu entsenden. Der Mehrheitsbeschluss der Kommission lautete auf Teilung des Landes und Errichtung eines jüdisch-arabischen Staates. Am 29. September 1947 erklärte Jamail Hussein namens des Obersten Rates der Araber, dass die Araber sich einer Teilung und einer Fortsetzung der Alijah nach Erez-Israel widersetzen werden. Er drohte, dass im Lande Blut fliessen werde, wenn der Standpunkt der Araber nicht akzeptiert wird. Wieder erscheint Silver vor der UNO-Kommission. Er sagt:

„Wir wollen gute Nachbarn des arabischen Landes und aller arabischen Länder im Mittleren Osten sein. Wir sind bereit, mit ihnen in Frieden und Freundschaft zu leben. Wenn aber diese Bereitschaft zur Erhaltung des Friedens nicht ausreichen sollte, dann werden wir gezwungen sein, das zu tun, was jedes Volk unter den gleichen Umständen tun würde: wir werden uns selbst verteidigen!“

Am 29. November 1947 wurde vor der UNO der gigantische politische Endkampf um das Schicksal Erez-Israel geführt. Alle Schichten des jüdischen Volkes standen hinter der Führung des Jischuw und der zionistischen Bewegung und unterstützten deren übermenschliche Anstrengungen, um die zwei Drittel-Mehrheit für den Beschluss der Vollversammlung zu erlangen. Die Zionisten und die gesamte Judenheit Amerikas leisteten Aussergewöhnliches. Die Entscheidung war gefallen. Mit einer Mehrheit von 33 gegen 13 Stimmen wurde der Beschluss gefasst. Eine Welle von Begeisterung erfasste das Judentum von einem Ende der Welt zum anderen. Der Jischuw hörte nicht mehr die weiteren Radio-Sendungen und zog hinaus zum Tanz auf den Strassen. Am nächsten Tag erfüllten die Luft die angekündigten Schüsse der Araber und es fielen die ersten Opfer. Es begann der Kampf auf Leben und Tod. In den folgenden fünf Monaten und über diese Zeit hinaus wandten die britischen und amerikanischen Abordnungen alle Anstrengungen auf, um eine Aufhebung des UNO-Beschlusses

(Schluss auf Seite 4.)

(Schluss von Seite 3.)

es zu erzielen. Vor dem Herannahen des 15. Mai 1948, dem entscheidenden Datum für die Staatsgründung, unternahmen die britischen und amerikanischen Diplomaten einen verzweifelten Versuch, um die Leitung der Sochnuth dazu zu bewegen, dass sie von einer Proklamation Abstand nähme. Sie verlangten eine Verlängerung der Frist und setzten sich dafür ein, dass in der Zwischenzeit die Feindseligkeiten unterbrochen werden. Einige jüdische Führer und einige Mitglieder der Sochnuth waren, unter dem Eindruck dieser Drohungen und aus Angst vor einer Rache, bereit, die Proklamation des jüdischen Staates zu verschieben. Silver und seine Freunde warnten davor, die grosse Stunde zu versäumen und wirkten, dass die Durchführung des Beschlusses nicht verschoben wurde. In diesem Sinne lautete auch der Beschluss der Leitung der Sochnuth unter dem Vorsitz Ben Gurions am 15. Mai 1948, der am historischen Recht des jüdischen Volkes festhielt. Silver erscheint vor der UNO, wo er die Proklamation der Unabhängigkeit Israels mitteilt. Er verlas bloss einen Satz aus der Proklamation, die im Museum von Tel Aviv verkündet wurde: „Wir, Mitglieder des Nationalrates als die Vertreter des jüdischen Volkes in Erez-Israel und der zionistischen Bewegung in der Welt, proklamieren hiermit den jüdischen Staat in Erez-Israel, der den Namen: „Israel“ führen wird.“

Um die gleiche Zeit warfen die Ägypter die ersten Bomben aus ihren Flugzeugen ab und die arabischen Staaten konzentrierten ihre Kräfte, um die Juden ins Meer zu werfen. Das Wort hatte nun die jüdische Jugend und deren Waffen. Und sie enttäuschte nicht.

Der 23. Zionistische Kongress fand im Mai 1951 in Jerusalem statt. Bei diesem Kongress blieb Abba Hillel Silver vereinsamt. Die Zionisten, die hinter und unter ihm standen, führten Gespräche und Verhandlungen über die Zusammensetzung der Leitung und des Aktionskomitees der zionistischen Bewegung. Alle Plätze im Präsidium wurden besetzt. Alle Sitze in den Institutionen der zionistischen Bewegung wurden vergeben. Für Silver war kein Platz. Er kehrte nach Cleveland zurück, in mystischer Versiegenheit, mit einem Lächeln auf den Lippen, mit erbittertem und gebrochenem Herzen — aber in Ehren.

Heute, da Sie, Herr Silver, das 60. Lebensjahr vollenden, übermitteln wir Ihnen aus der Tiefe unserer Herzen unsere wärmsten Glückwünsche und den Dank der jüdischen Massen, wo auch immer sie sich befinden.

Im Namen der jüdischen Ethik und der historischen und zionistischen Ehre, leisten wir Ihnen Abbitte, Herr Abba Hillel Silver!

המלך מנחם בגין

וידוי של א. ה. סילבר

(סוף מעמוד 2)

בימי הקונגרס הציוני עם בן-גוריון על כוס תה, ושותחתי אתו והצעתיו לו הכניסתי להידוש הפעולה בארצות-הברית. הייתה תשובתו של בן-גוריון: "אינני מוכן לשום קנוניא". כלום קנוניות הצעתיו? למעול למען האינטרסים שלנו רציתי. אך בקונגרס נתגלה שהם לא רצו בנו, שהם חסמו בפנינו את הדרך.

תיקון לנאומי של בן-גוריון בכנסת

דרך אגב, — אומר ד"ר סילבר — רוצה אני עכשיו לתקן טעות קראתי שבאחד מנאומי בכנסת, סיפר ראש הממשלה על עצמו, שהוא היה מכניס אורח והומיני אליו לכוס תה. ואילו בשעה שהוא עשה בארצות-הברית ושימתי אותו. נמנעתי מלענות על ההאשמה ההיא, שאינה נכונה בהחלט. כי מר בן-גוריון לא סיפר את כל האמת, וכדאי בהודמנות זאת להזכירה. כאשר התעדתתי לצאת לביקור בישראל, באיב 1951, הודיע שגריר ישראל בארצות-הברית, מר אבא אבן, לממשלתו ולבן-גוריון שאני אבוא ארצה-ישראל והציע להומיני. לדבריו של מר אבא אבן לא שער. מר בן-גוריון היה בארץ-ישראל, כאשר הגעתי. הנשיא ד"ר ווייצמן הדמיני אליו וסעדתי על שולחנו. העם בציון קיבלני ועד סוף ימי אנכור את הימים הנפלאים ההם ואת קבלת-הפנים הלבבית של ההמונים. אולם ראש-הממשלה לא ראה, ולא הומיני. כאילו לא הייתי אחרי כן חזרתי לארצות-הברית ומר בן-גוריון בא וסר גם לקליבלאנד, הסבורים אתם, שלאחר "מידת הכנסת" האורחים הנאה" שהוא נהג בי, צריך הייתי אני לנהוג אחרת? אני, אינני חסיד ואינני צדיק, רבתי, אינני מן הגעלבים ואינם עולבים.

כשבאתי אל הקונגרס הציוני, הודיע עני הד"ר ניומאן, שממשרדו של בן-גוריון מבקשים אותנו לכוס תה. תחילה היססתי ללכת, לאחר ש"לא ראיתי" בשעותי הראשונה בישראל, אלא נמלכתי בדעתי: סוף סוף, ראש הממשלה הוא ואני לא הייתי מעוניין בריב. אך תוצאות הקונגרס נהירות לכם.

ועוד הזכיר לנו סילבר: "אותו יחס אלי לא היה מקרה-סתם. זו הייתה שיטה מתוכננת. לאחר שעשיתי מה שעשיתי בשנות-המאבק למען מדינה עברית, כראש האגף האמריקאי של הסוכנות היהודית וכמנהל ועד-החירום הציוני בארצות-הברית, במושבי האומות המאוחדות, בקונגרס ובסינאט האמריקאי ובדעת-קהל, הרי ב-29 בנובמבר 1947, כש"זכינו להחלטת א"ם על מדינה עברית, שיגר הועד הלאומי בימים ההם מברקי ברכה ותודה לד"ר ווייצמן ולמר משה שרתוק, על מעשיהם והצלחתם, ואילו אני לא הייתי קיים. אני לא נמצאתי ראוי לתודה מן הישוב הישראלי על מאמצי מעולם לא קבלתי גלויות-תודה מישראל, מבן-גוריון או מן הממשלה. למכתבי תודה זכה מר פרוסקאור, ראש ה"ג"א איש אמריקן קומיטי", שעמדתי לציונות במשך שנים ארוכות ידועה לכל. אולם לא אני".

זוהי טראגדיה של כלנו

במרוצת הדברים נגע ד"ר סילבר בבעיות שונות של המדיניות הישראלית, של היהדות האמריקאית והמצב הפוליטי הבין-לאומי. האזנו להערותיו המעניינות על משפטי פראג ומוסקבה ועל הפעילות שיש לנקוט בהן, לפי דבריו, בקשר עם זה. הוא דן במצבה הרוחני של היהדות האמריקאית. נגע בפסקי-דין המוות של עטיל ויליוס רוזנברג, והסביר על שום מה מצא לחובתו כרב יהודי, כיהודי די וכאורח אמריקאי, להתערב בפרשה זו, אשר נוצלה עלידי הקומוניסטים היידיים מבלי שהוא הגיב — כי אין דרכי בכלל להגיב על דברים הנאמרים נגדו. הוא תיאר באריכות את האווירה השוררת עכשיו בבית הלבן ובקונגרס, קרא בשמות האישיות האחראים למדיניות של ארצות-הברית ועמדתם לענין ישראל. הוא גילה לנו את פרשת הזמנתו עלידי איזנהוואר להשתתף בתפילה בחגיגת ההשבעה. כאשר שוחחנו על המתרחש בארץ-ישראל בשעה זו, הביע את קורת רוחו על שמפלגת הציונים הכלליים בישראל עורכת ליובלי-הששים שלו נשף בתל אביב. באותם רגעים הכניסו לו מברק ברכה שהגיע מהד"ר רימאולט. הוא הרגיש לי את המברק, והיה מרוצה שידיו דיו לא שכתתו. כאשר העירונו לו, כי במחצית השנה האחרונה, חל שינוי רב לטובה במעמדו, מאחר שהסתדרות הציונית בארצות-הברית עומדת כולה מאחוריו, השיב שאמנם זוהי עובדה משמחת, אבל לא הציונות האמריקאית, אלא ישראל, היא היום המוסמכת היחידה לתת למי שהוא מנדט לפעול בזירה למען ישראל. והיו בדבריו רמזים בולטים, שעתה — לאחר היכנס הציונים הכלליים לממשלה — יש לאל ידם לפתוח מחדש לפנינו שדה-פעולה, שהוא תאב לו ושאו כל כך זקוקים לפעילותו. מצאנו אותו בביתו אשר בקליבלאנד בימים של התרוממות-רוח. בעירו נכון היה לו נשף מפואר, בהשתתפותם של הסינאטור טאפט, מושל המדינה אוהאיו, ראש העיר קליבלאנד, ונציגי הקהילה היהודית. אולם בשעות האחרונות, שעשה אתנו, עם שלשת באי-כוחה של העתונות הישראלית, גילה טפח מהמתהווה בנבכי-נפשו, חשף לפנינו את מאחיו ושאיפותיו. הרגשנו בעליל את רוח-התורגה הנסוכה עליו בשל היותו גידון נגד רצונו לחוסר-מעש. ראיתי לפני אישיות כבירה, שאין כיום כדוגמתה ביהדות כולה, איש משורת מנהיגי העם הגדול, לים, אשר חוללו היסטוריה, אולם צרות העין המפלגתית קיצצה את כנפיו ואי-נה נותנת לו להתרומם אל על. בלי ספק, עוברת עתה על סילבר תקופה טראגית. אבל זוהי טראגדיה שלנו, של העם היידי. קוק לו מאד, יותר מאשר טראגדיה אישית שלו. ואם לא יעלה בידי הציבור בישראל להסיר את אבני-הנגף מדרך שרבו של סילבר לפעילות, יהיה זה אות לפשיטת-הרגל של ציבור זה. בטוח אני שסילבר מחכה למיבחן זה.

קליבלאנד, 20.1.53

הבקר

וידויו של אבא הילל סילבר

מכתב מאמריקה

להביא את הדברים לציבור. כי לאחר שסיים את דבריו, ביקש אותו לנהוג "במידת הרחמים ולא במידת הדין לגבי ביו", שהוא כומך עלינו כי לא נביאיה במבוכה ובעצמנו נשקול את אשר ראוי לפרסם, ונעלים את אשר, לדידנו, לא תהא תועלת בהבאת הדברים לרשות הרבים.

"היתה החלטה לחסל אותי!"
היה זה וידוי של מנהיג ציוני, אסור באזיקים, של אדם גדול המעוף ורביהמין רץ, שכבדו את ידיו, שהכניסוהו מאו נס לתוך מיסדתסדום ואין נותנים לו לצאת הימנה. הבחנו בקולו והרגשנו בתנועותיו בשבתו לפנינו, שהוא אבול כאב ומתלבט ביסורים מחסוראונים. "רבותי, עוד לפני שנים אחדות תירכני את תכונותי והן היו ברורות לפני רציתי לעזוב את ה"טמפל" ולהקדיש את שארית חיי את כל ימי ולילותי, למען מדינת ישראל והתנועה הלאומית בערלם. חשבתי לחלק את זמני מחציתו — לגור בישראל, ומחציתו — במרכזים הודים בגולה. זו היתה משאתנפשי, ועד רתי אשר בקליבלאנד ידעה כבר על תכונותי אלו והבינה כי אעזבה לנצח. אולם מה אעשה ובישראל לא רצו בי ובעבודתי הוזכרים אתם את אשר קרה אתי בבואי לירושלים אל הקונגרס הציוני? רציתי לשכוח את כל העלבונות שספגתי, למחוק את הענין העגום של הוצאתי מהנהלת האגף האמריקאי של הסוכנות היהודית — כי אני לא התיפטרתי מרצוני, אלא הכרחני אותי להתפטר. יצרו תנאים כאלה, שלא היו מאפשרים לי בשום פנים ואופן לפעול — אך באחי אל הקונגרס האחרון. והנה ניתנה לי התשובה בנאומה של הגברת גולדה מאירסון.

הה, כן, בניסוחה לא היתה הגברת מאירסון כל כך מוצלחת בנאוםיה. השרה שלה, והוא צרם במקצת את אוני השומעים, גם אוני חבריה. אבל על תור כן דבריה לא היו במפלגתה מערערים. זו היתה תכנית מעובדת ומחושבת מראש. זו היתה החלטה איתנה וחלטאותי.

אלחם נגד גויים, ולא נגד יהודים

— ואף אם היתה כוונת מפא"י לניעול בני אדוני את השערים, האם חייב היה אדוני לקבל עליו את הדין ולהיכנע? האם ככה עשו מנהיגים ציונים אחרים, שהניחו מכשולים ואבנינגף על דרכם — מוצגת השאלה.

— לא רבותי, אני נלחמתי עם גויים למען ישראל, ואני מוכן להילחם עם גויים למען עניינינו גם לעתיד. אבל עם אחי בניעמי לא אלחם, וגם לא אדפוק על הדלתות להתחנן שיתנו לי לעבור. אמנם, גם עתה רבה המלאכה לעשות בארצות הברית. עלתהאדמיניסטרציה חדשה, באו אנשים חדשים, שאינם יודעים הרבה בכעיותינו. אפילו הניא איזוהויאר עצמו זקוק להבהרה בעניני ישראל. והצד השני, האויב לנו, הערבים וידידיהם בעליהאינטרסים השרים באמריקה, איננו שוקט על שמריה. אבל אני מהסס לפעול, לא נתבקשתי בארץ יודעים יפה את המתרחש עתה בארצות הברית. אעפ"כ לא פנה אלי איש מישראל, ואני על דעת עצמי לא אוכל עשות. גם כאשר שוחחתי עם הגנרל איזוהויאר לפני בחירתו והשגתי ממנו את המכתב — לא עשיתי מבלי שהתייעצתי עם גורמים אחראים. נכון, רבתי, אתם צודקים בהערכתכם, כי מצב הציונות בארה"ב איננו משמח כיום. אך, לידידי, עתיד הציונות בארץ זו תלוי רק בכך, אם תהיה נכונות מצד ממשלת ישראל לשתף פעולה עם המנהיגים הציונים.

נזק כל ישוער נגרם לציונות בארצות הברית על ידי היתס העויין של כמ"ש של ישראל. אנו, הציונים, היינו קודם נחשבים גם בעיני היהודים וגם בעולם החיצוני כדוברי המוסמכים של היהדות האמריקאית. קודם כל לא היה איש מעיז לשלול מאתנו, הציונים, את הסמכות הזאת אולם כאשר אמרה ממשלת ישראל בגלוי, קבל עם ועדה, שהמנהיגות הציונית באמריקה פשטה את הרגל, כאשר רומסים את כבודנו לעיני כל, איככה נבוא אל הבית הלבן ואל משרד המדינה ואל הקונגרס והסינאט ולתבוע את מי אתם מייצגים? — ישאלונו. ממלדת ישראל, שהיא המוסמכת היחידה לדבר בשם המדינה, לא סמכה ידיה עלי כם. להפך: היא הכריזה בגלוי שאין אתם נאמנים עליה. היתה זו כוונה מפא"י רשת ומחללת מראש מצד מפא"י לגמור אתנו. זוכרני, אותה ישיבת המליאה של הסוכנות, אשר קיימה בני ירושק, עוד לפני שהתחיל מושב המליאה, בא אלי יו"ר ההנהלה, ברל לוקר, ושוחח אתי בצורה ובלשון, שהיה ברור לי ללא צל של ספק, כי החלטתם נחזה שהלעלות את מונטור ומורגנטוי במ"קומנו. לוקר השמיע באוזני דברי הס"פד עלי. עוד לפני המושב כבר אמר לי: יתרחש, נזכור לך תמיד את חסד מעי שיק". הוא דיבר אתי על העבר. כי הם באו בהוראות מפורשות, שהעתידי יתאשיך למונטור.

ואף זמן רב לאחר מכן, כשנודמתי (סוף בעמוד 6, טור 5)

ד"ר אבא הילל סילבר

רים על פני קצו ארצות הברית? אנו חיפשנו את סילבר האחר, את ד"ר אבא הילל סילבר, המנהיג הציוני אשר עורר את הנימים החבויות בלבם של חמשה מיליון יהודים באמריקה; את האדם, אשר הפר עצת רשעים בעולם האכזרי, שזמ"מ להכריז את שארית תקוותנו! את האיש אשר הוריה את מנוחתם של הגוריים והציג את בלבוותיהם של היהודים והיה לאחר מאריכיליהנצחון המדינה תב"דול של העם העברי.

מודה ומתודה אני, שקצרה עלי ר"ח, וכאשר נח לרגע מזרם סיפורי על עבודתו ב"היכל", העליתי על פי את השאלה, המציקה בודאי את רוב תושבי ישראל ואת הציונים בעולם: אדוני ה"ד"ר" — (לא כבוד הראב"י, אלא ה"ד"ר סילבר) — עתה, במלאת לו ששים שנה, עושה אדוני בודאי את חשבוןהגשש שלו, מסתכל אחורנית על העבר ומציץ אל העתיד. מה הוא רואה לפניו לעתיד?

הרגשנו באותו רגע, שאף הוא ציפה לשאלה הזאת. כי כל הדברים אשר הש"מיע באוזניו שעה ארוכה על ה"טמפל" גם לו אינם אלא הקדמה, והעיקר עוד יבוא. מתוך השיחה, אשר ניהל אתנו שתי שעות נוספות הבינונו לאחר מכן כי מעמסה כבדה היתה רובצת עליו, שמומן חיפש הודמנות להתפרק מן המורקה, ושמה היה על שניתנה לו הודמנות לפתוח את סגורלבו לפני ציונים תושבי ישראל, לפני נציגים של דעת הקהל הישראלית. דומה שלא העלים דבר מאתנו, שאמר את כל אשר עם לבו, ששכח — אפשר במתכוון שכת — כי הוא יושב עם עתונאים, שאומנם מחייבתם

לספריתורה משלל הנאצים שהוחזר לנו. קטן הוא עדיין המוניאון, כי רק לפי ני שנים אחדות הקים אותו הראב"י. ועוד מועט הוא מספר המוצגים בו. ואעפ"כ כבר הושקעה בו מלאכה רבה, הוצאו כספים לקניית מוצגים, וסידור האולם לביתיהנכות עלה בכסף לא מועט. בקיצור: 2,200 (אלפים ומאתים) משפחות יהודיות בקליבלאנד, ואל נכון מן המשפחות המיוחסות והעשירות אשר בעיר, — מזלן של אלה האיר להם פנים ומצאו להן ראב"י עליו תפארתם.

שיחה עם המנהיג הציוני

אולם לא אכחיש, שכל הפרשה הזאת של הראב"י אשר בד"ר סילבר לא עניינה אותי כל כך. אמנם, מאזינים היינו ברב"ב קשב להסבריו הנאים של מארחנו על ביתהכנסת ועל המוניאון, על המועד דון של הזוגות הצעירים ועל הנשים הסורגות לצרכי צדקה, ומבלות יום שלם בשבוע בבנין ה"היכל". בעמקנפשונו ראינו את החלק הזה של חיי ה"ד"ר סילבר כחלק הפחות חשוב, אפשר רק כאמ"ציעילמחיה ופרנסה, אבל לא כיעוד שלו. מבלי משים נזכרנו באחדהעם, שחייב היה למצוא את מוונותיו בפנקסנות בחב"רתהחה של חיסוצקי, ובי. ל. פרץ, שה"יה פקיד במחלקת החבראקדישא של קהלת חרשה. הוא הדין עם סילבר. המ"סוגל אדם כמוהו למצוא את סיפוקו בד"אמות של ה"היכל", כרועה הרוחני של אלפים ומאתים משפחות בעיר קליב"לאנד? כלום מוכשר האיש הזה למלא את חיו תוכן באותו מוסד, ויחי נאה ומכובד כאשר הגוה, שאיננו אלא אחד מן המוסדות המרובים הדומים לו והפור

ביקור אצל ראב"י

קיבל אותו הראב"י סילבר, הראב"י של העדה, קונגרסישון בלע"ז (תפארת ישראל) — דומני, שם העדה הזאת, אשר בקליבלאנד, במדינת אוהאיו, מה"לך שתימ"עשרה שעות ברכבת מהירה מן הקיבוץ היהודי הגדול ביותר בעירלם, מניו יורק. ישב אתנו, עם שלושה עתונאים ישראלים, הראב"י ב"היכל" שלו (ה"טמפל" בה"א הידיעה נקרא בית הכ"נסת שלו) וסיפר לנו שעה ארוכה על העדה הנאמנה שלו בקליבלאנד, אותה הוא משרת זה שלשים וחמש שנה. בגא וזה בלתימסותרת סיפר לנו הראב"י כי צד טרח בשנות שירותו להכניס את הרוח היהודית הלאומית ב"טמפל" שלו. ליד ה"היכל" קיימים קורסים ללימוד הלשון העברית, ובהם לומדים כאלף נער ונערה. כן קיים שם מועדון של זר"גות צעירים, המתכנסים כדי לשמוע הרצאות על עניני היהדות, ועוד כהנה וכהנה הן הפעולות הנעשות בסיקוחו של הראב"י ב"היכל" בקליבלאנד. שמענו הרצאה מעניינת על הקהלה היהודית בעיר זו, על האוכלוסיה המקומית, ועל הבעיות המעסיקות את אחינו בני ישראל דהתם. מפיו של הראב"י למדנו על התמורות אשר חלו בתנועה הריפורמית היהודית בשנים האחרונות, ועל המהפכה שהציונות חוללה במוחותיהם של יהודי ארצות הברית בגישה לכל ענייניהיהדות, הדתים כלאומיים. קודמו של הראב"י סילבר ב"טמפל", ראב"י נכ"בד ורביהשפעה, היה מסוג רבניהריפורמיה, הידועים לנו בהיסטוריה שטרחו לעקור מן השורש כל זכר למסורת ישראל. אותו ראב"י עליו השלום, ראב"י גריי, לא נתן להכניס ספריתורה ל"היכל" שלו, כי מספריתורה, הכתוב באר"תיות המרובעות העבריות גדף, לפי דע"תו, ריח של קלריקאליזמוס יהודי, שה"יה לו לורא. ולא זה בלבד, אלא אותו ראב"י גריי היה פיקח על בנין ה"היכל" והתנגד בכלל לבניית ארוןקודש. אך היו בקליבלאנד יהודים שלא רצו לנתק את השרשרת ועמדו על כך שייבנה ארוןקודש ושיוכנס לתוכו ספריתורה. והיו יהודים עומדים בעצם מח"לוקת מרה: אלה מצדדים בתכניותהריפורמה של הראב"י גריי, "שרצה לעקור את הכלי, ואלה דבקים בדת ישראל וב"תורתו. עתה מספר לנו הראב"י סילבר בחיוך, כי אלמלא חכם "חלמא"אחי, אשר ישב שבעה ימים ושבעה לילות ומצא פשרה, כי אז היתה המחלוקת נעושה עוד שנים רבות. אלא שאותו "חכם" הציל את המצב, בהציעו תכנית חלם, ששטו כמשמעה. היינו: שארוןקודש דש בנה יכנה ב"היכל" וגם ספריתורה יוכנס לתוכו, — אלא שספריתורה לא יוצא מן הארון, והיו שני הצדדים מרוצים.

זה היה לפני שלושים וחמש שנים, כאשר התחור הצעיר, אבא הלל סילבר, חניך ביתהמדרש לראב"ים של הרפורמיה בסינסינאטי, נתמנה לראב"י בקליבלאנד. מני אז שטפו מים רבים מן הג"חלים אל הנהרות, ומן הנהרות אל הים — והיום מתנאים כ ל חברי ה"טמפל" שרבים שלהם הוא הוא המנהיג הציוני בה"א הידיעה. כמוכן, לא תמיד היו מאושרים, שהראב"י שלהם עזר חרשים לבקרים מן ה"היכל" ומן העיר והסחוב בוואשינגטון או בקונגרסים הציונים מחוץ לגבולות אמריקה. בודאי חרה לו לחבר ה"טמפל", אשר אב"י מת עליו, והראב"י המפורסם כנאום גדול, לא הספיק להגיע כדי להספיד את חבר הקונגרסישון. אך בסופו של דבר סלחו לו "מעוות" זה ולא שמרו בלבם טינה עליו.

ראב"י על 2200 משפחות

אחר כך הוביל אותו הראב"י סילבר על פני הבנין המפואר של ה"טמפל" אל ביתהתפילה הענקי, שעל אף היותו ריפורמיה, לא נעקרה הימנו רוחה"ק דושה, ומשם ל"טמפל", כעין "קלויז" מודרני, לאולמות לשיעורים העבריים, ולאולם הנאה לחברות ההיכל, העוסקות במלאכת"מצוה וסורגות סודרים וגרבי צמר, אשה אשה לפי רגשותיה ודעתה, היתה הקבוצה האחת — למען "הדסה", שמע ישראל, וקבוצה שניה — למען ילדי מוסדייתומים יהודי במדינת אמריקה גופא. ולא הסתיר מפנינו הראב"י את סיפוקהגשש שלו, על שהצליח להחזיר עטרה ליושנה ולקיים תפילות גם בק"בלתהשבת וגם בשבת בבקר, בניגוד למנהג שהשתרש לפני עשרים—שלושים שנה אצל הריפורמים למחוק את השבת ולהכניס במקומה את יום א' כיום"תפ"י לה. אמנם, עד היום מתקיימות תפילות גם ביום א' בבקר, כיון שזהו היום החפ"שי היחיד לכל בניהעדה היהודיים ואפ"שר לכנסם, לשם סידורתפילות בידם ולהשמיע באזניהם כמה דברים על עניינים של מעלה. אולם ביום א' בבקר מקיימים שחרית רגילה, שחרית של חור, ואילו בלילשבת ובשבת — מושרית אוריה של שבת. וגם אל המוניאון שלו הביא אותנו הראב"י, התעכב ליד כל מוצג ומוצג, סיפר לנו את תולדותיו וערכו, וביחוד היה גאה שאצלו נמצאה ה"מגילה" שהבארון רוטשילד דל, הנ"דיב הידוע, קיבל מ"חובבי ציון", בח"תימותיהם של הרב שמואל מוהילובר ומנחם מנדל אוסישקין. ומגורות של חנוכה יפות מפרנקפורטדמיין, וכתרים

הבקר

השק אף גא

6. 2. 1953

60eme aniversario del Grande Sionisto

Doktor Aba Hillel Silver

El grande Sionisto Dr. Aba Hillel Silver fiesto la semana pasada su sesentiem aniversario, a esta okazyon, un grande banketo tuvo lugar en Amerika en su honor onde tomaron parte todos los grandes personajes de la Amerika.

Sigun es bien savido, el Dr. Aba Hillel Silver, fue la primera persona ke perkuro i reucho a konven- ser la Amerika para ke la endependensia sea dada a Israel. Sr. Aba Hillel Silver es un miembro de los mas ak- tivos del partido de Eisenho- wer i en todo el ayudo ke re- sivio Israel de la Amerika, el Dr. Silver tiene grande parte. A esta okazion Djuge- ves 5/2/53 tuvo lugar una se- remonia organizada por su par- tido Sionim Klali en los grandes salones de la kaza de los sionistos amerikanos en Tel Aviv. A esta okazion to- maron la palavra el Dr. Bern- chtein ministro de komersio i presidente del partido, onde espl.ko la grande valor del Dr. Aba Hillel Silver. Despues tomo la palavra Sr. Serlin ministro de la salud, i el avlo a este mezmo sujeto.

Dr. Aba Hillel Silver

Nozotros de nuestra parte le digimos, muntchos i buenos fin 120 anyos.

Sinyor Bengurion felisita al Dr. Silver

El kapo del governo Sr. David Bengurion, en un telegrafo ke embiyo al Dr. Silver, felisito su ani- versario i le suheto una vida larga i prospera en favor del judaizmo, komo lo fue fin agora.

"LA VERDAD"

שבועון הסת הציונים הכס"ד
בשפה הספרדית

א. ה. סילבר - המנהיג והלוחם

היום, כ"י שבט, חוגגת ההסתדרות הציונית באמריקה, ברוב פאר, את יובלו של הרב אבא הלל סילבר במלאת לו ששים שנה. יותר מאלף איש, נציגי הידועה האמריקנית וב"כ הממשלה הוא שיגשגונית ישתתפו במשתה הכבוד הנ"ל ערך לכבוד חתן היובל ב"הולדורף-אס" סוריה" שבניו-יורק. באותו מעמד יוכרו גם על יסוד "כפר סילבר". גם הסתדרות הציונים הכלליים בישראל עורכת היום עצרת עם לכבודו, שבה ינאמו חברי הממשלה מטעם הציונים הכלליים. מן הראוי לסקור כאן בקצרה את פעולותיו של המנהיג הגדול הזה למען תקומת המדינה.

חוקרים והוגי דעות מרבים לדון בתפקיד האישיות והמנהיגות בתולדות החברה האנושית. יש שרואים את האישיות כתופעה המניעה גלגלי ההיסטוריה ופר' תחת אופקים במחשבה, במדע ובצורות החברה האנושית, ויש שקובעים כי מתחילת העולם עמדו במרכז המאורעות האנושיים החזקים. הם היו קנה המידה לטוב ורע והם גם פרשו את ערכי החיים, שהפכו לאחר מכן לנחלת המונים. בייחוד למנהיגות מתקשים הם לענות על השאלה: מה הן התכונות הדרושות לאדם כדי שיהפוך למנהיג? האם באות התכונות הללו מלידה או אפשר להשיגן על ידי לימודים ואימונים? היוצר המנהיג את התנאים וההזדמנויות למנהיגות? תו או להיפך? בעוד שיש להבחין בין מנהיגות טוטליטרית לבין מנהיגות במתכונת החברה הדמוקרטית — אין חול' קים על כך כי גדולת המנהיגות קשורה בגדולת המסרה. ואם נכון הדבר, שהת-

פתיחת "חזית שניה"

1943. הישוב עובר אחת התקופות הקשות ביותר. התנועה הציונית על סף שיתדכיה, מוחלשת מחמת המלחמה, מחולקת בשאלת ניהול המאבק. בברית שניה קובע את המדיניות הא"י — ארנסט בווין. בארץ ישראל משתולל הספרה-לבן. מעבר למסך הברזל הנאצי — סיוט שחור של מות. באמריקה, במקום הריכוז הגדול של המוני יהודים, נמשך הקו המסורתי של שתדלנות יהודית. ה"סטייט דפרטמנט" עומד מאחורי המדיניות הבריטית, ומניגד יועדים יהודיים ו"פטריוטים אמריקניים" מסתפקים באהדת שפתיים של מושלים לעם היהודי ולתנועה הציונית. סילבר יוצא למערכה ומארגן את כוחות היהדות האמריקנית למאבק גלוי נגד ממשלתו הוא. קודם כל הוא משכנע את המ, כי גורל ארץ ישראל יוכרע בארצות-

הברית לא פחות מאשר באנגליה, ואם כך הוא המצב הרי בידי היהדות האמריקנית היכולת להשפיע, וגם להכריח את ה"סטייט דפרטמנט" לשנות את קו הא"י. כביטוי של עוזו המצויין ד"ר עמנואל גיומן, פותח סילבר חזית שניה למען ישראל — באמריקה. התוצאות אינן מאחרות לבוא. גל של התמרמרות נגד בריטניה עובר את ארצות הברית. העתונות האמריקנית מלאה מאמרים רא"י שיים סוערים. בכל עיר ועיר מתיצבות משלחות לפני חברי הקונגרס והסינאט. ושיגשגון מוצפת אלפי מכתבים ומבריקים. במאי 1943, בוועידה למען ארץ ישראל בפילדלפיה, יוצא סילבר ב"אני מאשים" גדול נגד ה"סטייט דפרטמנט" ונגד מנהיגי ארצות הברית. בצל אסון ההשמדה האיום של היטלר מרים הוא את קולו נגד רוברטס וממשלתו, בעצם ימי המלחמה מעיד הוא להשמיץ את הר' ברים האלה: —

"כבר שבענו המלים הריקות של רג' שי אהדה והערכה לעמנו והוקעה מילד לית של היטלר. כל אחד יודע שהיטלר הוא רע. אולם אם סקדי ממשלה גבר' הים, שבידיהם כוח פוליטי גדול ואמצעי השפעה — אינם יכולים לעזור לנו בש" עה שחורה זו אלא במלים, נאמר להם גלויות: זה מחוסר טעם. הבעיות הם רגיות של העם היהודי היום לא יוכלו להיפתר על ידי ברכות ראש-השנה של ראשי ממשלות."

קהיליה יהודית

התקפתו על ה"סטייט דפרטמנט" לא גרשה בבתיאחת את שונאי ציון, להיפך. מתארגנת התקפת נגד. כוחות ציונים ואינטרסנטים פועלים מאחורי הקלעים: אינטרסים של נפט, שיקולים צבאיים כביכול, מיסיונריות, "ליברלים" למיניהם — משתלבים למאמץ לשים לאל את

רוברטס גם שיעור לעתיד לבוא. עוד נכונים לנו אולי זמנים קשים. אנו יכו' לים שוב להתקל במצב שידרוש זמן וכה לחימה. על כן: אל תכנסו לויתורים על זכויות יסוד של יהודים. תבצעו מה שעמנו זכאי מבחינה היסטורית לדרוש. דרשו את הכל, התמידו בכך, עבדו למי ען זאת והאמינו. ואולם אל תבטחו בנגדי בים ובהבטחות של אנשים בעלי מעמד גבוה. יש לפנות אל המוני העמים ואל דעת הקהל בעולם כולו."

בפני האומות המאוחדות

ב' 28 באפריל 1947, נפתחה עצרת האומות המאוחדות כשעל סדר יומה ע"י מדת הבעיה הארצישראלית. ב' 8 במאי 1947, בפעם הראשונה בהיסטוריה היהודית מופיע נציג העם היהודי להשמיע את טענותיו בפני אומות העולם. פרק ליטו של העם היהודי במשפט זה הוא אבא הלל סילבר. את נאומו בשם הסוכ' נות היהודית סיים סילבר באווירה של שקט מתוח: —

"העם היהודי היה בן ברייתם במל' חמה זו והוסיף את קרבנותיו לשלכם להשגת הנצחון. מן הראוי כי ישוב בתוכם נציג הישוב היהודי בארץ ישראל, נציג העם והארץ שנתנו למי האנושי את הערכים הרוחניים והאנושיים שהשרו אישי העולם, קדשו ספרי נצח, והעשירו את אוצרות המחשבה והאמונה האנושית. אנו מקווים כי האומה המח' דשת עתה את חייה הלאומיים במולדתה העתיקה תתקבל עלידכם ברצון כחבר נאמן במשפחת העמים."

ב' 29 לנובמבר 1947, הועמד במבחן באומות המאוחדות המאבק הפוליטי הע"י נקי על גורל ארץ ישראל. כל שכבות האומה היהודית עמדו מליכות תחת מנהיגות הישוב והתנועה הציונית במא'

ההתקפה הציונית. סילבר מבין ויודע: רק החלטה גלויה על ידי הוועדות הארציות של הדמוקרטים והרפובליקנים יכרו לות לשמש בסיס להמשך ההסתדרות. עקב מאמציו מתקבלות שתי החלטות פורציות בוועדות האלה. ומנהיגי שתי המפלגות מציעים החלטה פורצית נית בקונגרס האמריקני. באותו זמן מגי' שים הצעת החלטה דומה הסינאטורים וג' גר (דמוקרט) וטאפט (רפובליקני) לסינאט. ב' 8 בפברואר 1944, מופיע סילבר לפני הוועדה לענייני חוץ של ארה"ב. הוא מע' ביר לפני הוועדה החשובה הזאת את ההת' פתחויות הפוליטיות של התנועה הצ' יוגית מימי הרצל ועד הטרגדיה של "סטורמה" ו"פטריות". את המשא רב' הרושם הוא מסיים בתביעה להפוך את פלשתינה לקהיליה יהודית: "הקמת הק' היליה היהודית תהיה בשבילנו התגשמות של גבואה ולכל העולם הנאור — מע' שה של צדק היסטורי לעם עתיק, שבש' יסורים וסבל."

מקלט לפליטים — או מדינה

בוריקת השם המפורש של "קהיליה יהודית" לתוך חלל הציבוריות האמריקנית היה משום צעד נועז נוסף מבחי' נת היחסים בין הארגונים היהודיים. אנשי "הרעד היהודי האמריקני" החלו להתמרמר. הם אינם מוכנים לשמש ככ' שיר עזר לציונים. הם מוכנים להמוך רק בדרשה ההומניטרית לקליטת הפליטים. "תביעת המדינה" היא תביעה קיצונית. היא תרחיק ידידים. לגישה זו נתן סיל' בר תשובה ניצחת בוועידת הסתדרות

ציוני אמריקה באטלנטיק סיטי: — "אין אנו יכולים להציג את עצמנו כמחפשי מקלט לפליטים. נכון הוא כי בעית היהודים כפליטים התחילה עם הליכתנו לגולה. זוהי תוצאה עצובה ובלתי נמנעת של גלות וחוסר בית. זהו

מציהם להבטיח רוב של שני שלישים להחלטה העצרת. הציונות האמריקנית ויהודיה — עשו נפלאות. נפל הפור. ברוב של 33 נגד 13 נתקבלה ההחלטה. זרם של התלהבות עבר את העולם היהודי מסוף העולם ועד סופו. אך אז גם התחילה המלחמה על הגשמת ההחלטה. במשך חמשה חדשים ויותר השתדלו המשלחות הבריטיות והאמריקניות לחזור מהחלטה האומות המאוחדות. כאשר הת' קרב 15 במאי 1948, מועד ההכרזה על הקמת המדינה, נעשה נסיון נואש ע"י הדיפלומטים הבריטיים והאמריקניים להשפיע על הנהלת הסוכנות היהודית כדי למנוע את ההכרזה. הם ביקשו ארכה לזמן מה ולהכריז בינתיים על הפוגה. כמה מנהיגים יהודיים וכמה חברים של הנהלת הסוכנות היו נכונים תחת לחץ של איומים, ומתוך פחד של נקמה, לד' חות את ההכרזה. סילבר וחבריו הוזהרו בפני אבדן השעה הגדולה לעולמים והכ' ריעו ברוב לא לדחות וכך גם החליטה הנהלה בארץ עם ד. בן גוריון בראש. ב' 15 במאי 1948, עטור זכות היסטורית מיוחדת במינה, הופיע סילבר בפני האו' מות המאורחות והודיע על הקמת ישראל העצמאית. הוא הקריא רק משפט אחד ממגילת העצמאות שנחתמה במוניאון התלאביב. "אנו, חברי המועצה הלאו' מיה, נציגי העם היהודי בארץ ישראל והתנועה הציונית בעולם, מכריזים בזה על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל שתקרא: "ישראל."

הנה מדוע שלוחות עכשו מכל קצוי תבל ברכות נלהבות למנהיג הזה, אשר ידע לכוון את השעה הרצויה ולהשפיע על העם היהודי לכלי להחמיץ אותה. תכונותיהם של מדינאי, חזון ולוחם — אשר חוברו בו — עמדו לו ולגו בימים גורליים.

הענין שהציונות רוצה לפתור אותו. או' לם היא. לא תפתור זאת ע"י מציאת מקלטים פה ושם, ע"י קצת הגירה פה וקצת הגירה שם, אלא ע"י כך שתכנה בכל הכח בשרשי המחלה, בעובדת הני' לות היוצרת בכל מקום, במוקדם או במאוחר, את בעית הפליטים."

והוא מזהיר מפני אפשרות של הח' מצת השעה: "על סף הכרעות גדולות, אשר בלי ספק יבואו בעקבות מלחמת העולם השנייה ואשר ישפיעו על גורל עמים, גדולים וקטנים, בדורות הבאים — תהיה זו מצדנו שטות וקוצר ראות אם נגביל את תביעותינו לשאלות טרטיפיק' טים ועליה ולא נציג את ענייננו בכל היקפו על יסוד צרכינו וזכויותינו החי' טוריים בפני בית המשפט של דעת הק' הל האמריקנית והעולמית."

המאבק נושא פרי

בפרוס הבהירות לנשיאות ארצות הברית, בשעת כושר זו שלא הותמחה. מוסר רוברטס את הצהרתו המפורסמת: "אני יודע כמה זמן וכמה קשה עבדו והתפללו יהודים להקמת קהיליה חפשיית ודמוקרטית בארץ ישראל. אני משוכנע כי העם האמריקני נותן את תמיכתו במג' מה זו. אם אבחר שוב — אעזור להגש' מת מטרה זו."

סילבר מציין את ההצלחה הזאת ומכריח כי הציונים קיבלו ע"י הצהרת

הבקר

6. 2. 1953

יום הולדת סילבר הוחג בארצות הברית ברוב פאר

— מאת סופר "הבוקר" בארה"ב, א. רמבה —

ניו-יורק, 5 — נשף סילבר עבר בהצלחה אדירה. מאות חזרו כלעומת שבאו מחוסר מקום. בנשף נכחו נציגי הממשלה והקונגרס הדיפלומטי ובאי כח כל זרמי היהדות האמריקנית.

מר אבא אבן, שגריר ישראל בארה"ב, העלה על נס זכויות הרב סילבר והציע תכנית בת חמשה סעיפים:

● גיוס דעת הקהל העולמית וגו'
החייאת האנטישמיות בעולם הסובייטי.
● להכין את ישראל כמקלט לפליטים.

ד"ר סילבר אמר בנאומו: אני מבכר שלא להאליץ להניח שברית המועצות נעשתה אנטישמית לחלוטין או שהיא בחרה באנטישמיות כמכשיר למדיניות קומוניסטית. כמה מידידי, ששרי פוטס הוא רבי' ערך בעיני, משוכנעים שכך הוא המצב לאשורו. אם כך, הרי אנו עומדים לפני טרגדיה מועצת בעלת מדים מדהימים הצפויה לעמנו.

● להגביר הגנת הארץ.
● להגביר קשרי הידידות בין ישראל ובין ארה"ב.
● להדק יחסי הידידות בין ישראל ובין יהדות אמריקה.

ברכות נתקבלו מנשיא ארה"ב הנג'ל אייזנהאור ושר החוץ מר פוסטר דאלס.

נאמו המושל דיואי, ד"ר גיומאן ורבי

לרגל יובלו הששים של ד"ר א. ת. סילבר, שלחה ההנהלה הציונית בירוש' לים את מברק הברכה הבא:

"צריך נא מיטב איחולינו הלבניים לברכות מוקיריך המרובים. תוסיף תה' גועה הציונית להתברך בכשרונותיך הפ' מוארים ופעליך הפוריים רבות בשנים ותזכה לראות אומה בגאולתה, מדינת בריחתה ועולם בשלחתה."

יבקר

חגיגת יום הולדתו ה-60 של סילבר

מאת א. גלבזום, שליח "הארץ" בארצות הברית

דית גדולה בכל הדורות, אלא גם אמ' ריקאי גדול. תביעת מר בן גוריון במברקו אל הרב סילבר, שיתן ידו להגשמת אחדות הציונות, מתפרשת על ידי קצת משי' קיפים כצעד ראשון לקראת החזרת ד"ר סילבר הפעילות ציונית רשמית.

סילבר ואבן עזר המסע האנטי-יהודי ברוסיה

(ס"א). בביקורת חריפה על המדי' ניות האנטי-יהודית הסובייטית יצאו הערב שגריר ישראל מר אבא אבן וד"ר א. ת. סילבר, במסיבה לכבוד ד"ר סילבר.

ד"ר סילבר אמר כי "עדיין לא מאו' חר להבהיר את המצב על ידי מעשה מוסמך מצד ההנהגה הסובייטית העל' יונה, כדי להרגיע את מחשבות בני האדם מפחד ומחשדנות, ולמנוע שואה איומה". הוא דרש שהמוסדות המייצ' גים היהודים לא יתעלמו מפניות דיפי' לומאטיות בצד מחאות פומביות.

מר אבן אמר בנאומו כי הנהגת העם היהודי, ישראל וארצות הברית עומ' דות לפני קריאת תגר חמורה והרת סכנות. הוא אמר כי הדיקטטורה ה' טוטאליטארית הקומוניסטית מתקיפה את החיים והכבוד של העם היהודי ב' דיבה ודונית וגרוטאסקית מסוג שיכ' לו להמציא גאבאקס ושטרייכא.

ניו-יורק, 5 (מיוחד ל"הארץ"). מאת הנשיא אייזנהאור, מיניסטר החוץ ה' אמריקאי מר ג'ון פוסטאר דאלאס, מושלי מדינות ארצות הברית ומנהי' גים פוליטיים של שתי המפלגות בסי' נאט ובבית הנבחרים, עשרות אנשי דת ומנהיגי ציבור אמריקאים, ראש ממשלת ישראל מר ד. בן גוריון וארגונים ציו' ניים מכל רחבי תבל — נתקבל נחשול של אגרות ברכה ליום הולדתו ה-60 של הרב א. ת. סילבר, שיוחג הערב במסיבה מטעם הסתדרות ציוני אמרי' קה. מושלי מדינת ניו-יורק מר תומס דיואי, חבר הנהלת הסוכנות היהודית ד"ר עמנואל גיומן ושגריר ישראל אבא אבן יהיו הנואמים העיקריים. דיפלור' מאטים זרים רבים יהיו בין האו'חים. בין חברי ועד החגיגות — מיניסטר החוץ מר דאלאס, מנהל סוכנות הבטחי' ההדדי מר הארולד טאסן, גנרל לוס' יוס קליי, ראשי הסיעות בקונגרס, סגן הנשיא לשעבר מר אד' בארקלי, ו' עוד.

ניו-יורק הארלד טריביון" מציין הבוקר במאמר ראשי כי "ד"ר א. ת. סילבר נעשה דמות אגדית בימיו. ב' כות חלקו ביצירת מדינת ישראל וב' כות סגולותיו, כגון חריפותו והכשרון המדינאי שלו, הוא לא רק דמות יהו'

הארץ

עצרת חגיגית לכבוד ד"ר סילבר קוראת למנהיג הציוני לחזור לפעילות מדינית

— מאת סופר "הבוקר" —

"העצרת והמוני העם במדינה מאחלים לד"ר סילבר, שימי יובלו אלו ישמשו אות לשובו לפעילות צבורית-פוליטית, במקום המיועד לו בתנועה הציונית העולמית. העצרת שולחת לבעל-היובל ברכת אריכות-ימים ושפעלו רב-הממדים ובעל הערך ההיסטורי יימשך עוד שנים רבות למען המדינה ועם ישראל כולו", — מברק ברכה זו נשלח אמש לד"ר סילבר בסיום העצרת החגיגית ליובלו מטעם הציונים הכלליים ובית ציוני אמריקה, שהתקיימה בת"א.

הקריאה לד"ר סילבר לשוב למנהיגות ציונית פעילה עברה כחוט השני בדברי כל הנאמים בעצרת.

נאום שר הבריאות

שר הבריאות מר י. סרלין, שישב בראש העצרת, ציין בנאומו כי החגיגה הזאת בתל-אביב היא רק חוב קטן ופי עוט לסילבר, האדם שחלקו כל רב בה שנת עצמאותנו הפוליטית, ובשיחורו מולדתנו, "הרצל, ויצמן, ולהבדיל לחיים, סילבר ובן-גוריון זכו שבחיהם הפכו לאגדה" — אמר הנואם. השר גולל את זכויותיו המרובות של ד"ר סילבר בש"טח הלחץ הפוליטי וההסברה המקיפה בתוך הצמרת של השלטונות בארצות הברית, ערב הקמת המדינה, וציין שד"ר סילבר הגה גם איש העתיד "שמדינת ישראל והעם היהודי בתפוצות מצפים לשרותו ולכשרונותיו על מנת לקדם את הענין היהודי בעולם ובמדינת ישראל. המזכיר של השגרירות האמריקנית בתל-אביב, מר דויד גמאון, הביא את ברכת השגריר מונט דוים.

חבר הנהלת הסוכנות ד"ר ג. יוספטל ציין כי הנהלת הסוכנות מצרפת את ברכותיה ואיחוליה הלבביים לכל הברכות שמעציו, וידידיו שולחים לו ביום יובל לו מאז מנתו של סטיפן וייז, המשיך

הנואם, מטמל לנו סילבר את המלחמה הציונית בארצות הברית, בפנים ובחוץ. הנואם סיים באיחולים שיעליח סילבר, בעזרת תומכיו, להפוך את ההסתדרות הציונית באמריקה לתנועה ציונית לוח חמה, שתכבוש את לבבות יהודי אמריקה למען הנאמנות הציונית והריפוח של העם היהודי במולדתו.

מר לוי הריס, מנהל חברת גב"מ, שבירך בשם מנהלת בית ציוני אמריקה המליץ בשבחו של ד"ר סילבר על פעולותיו למען המחל"ל האמריקני.

(סוף בעמוד 2, טורים 1-2)

ברכת שר הפנים

שר הפנים מר ישראל רוקח מסר רשמית על ההופעות הפומביות באר"ב של ד"ר סילבר, ערב הקמת המדינה — ותיאר כיצד התנהיג סילבר "השליך" עצמו לפעולת הסברה בקרב החוגים המדיניים הלא-יהודיים, ביניהם עוינים לאינטרסים שלנו בארץ, וכיצד ידע להלהיב ולעודד את המוני היהודים למען המטרה המדינית לתקומת ישראל. כן העלה שר-הפנים על נס את-אומץ רוחו של ד"ר סילבר שמצא לנחוק בפרוץ המאורעות, ערב הקמת המדינה, לצאת את אמריקה ולבוא לישראל כדי לעודד את רוח הישוב ומגיניה, אשר שולחים הערב את כל את בתנו לסילבר, האות היחידה שהעם יכול להביע לציון" — אמר מר רוקח.

דבריו של התחבורה

שר התחבורה מר י. ספיר ציין בין השאר שאם כי סילבר לא היה איש המע"ה לא היה זה שופע כולו ישראל ליות. השר ציין כי מסיבות הזמן, באר"ב צוה הברית ובישראל, מחייבות שמנהיג בעל שיעור קומה כמו סילבר יתפוש את המקום שצוה לו על ידי ההיסטוריה ויחלש תנאים אולם יכולים למנוע שובו למנהיגות ציונית פעילה. הקם

לכבוד סילבר

כולו והישוב כאן מצפה ותובע ממנו לשוב למלא את תפקידו בתנועה הציונית. וזאת הברכה שאנו שולחים לו כהוקרה בעד פעולותיו בעבר וכתביעה בעתיד" — סיים מר ספיר.

עורך "הבוקר" מר י. הפטמן ציין בין השאר שסילבר הכניס את ארון-הקודש לתנועה הציונית בתקופה כשהתנועה היתה כמעט מרוקנת מתוכנה, והיתה נתונה לשתולנות הודות לד"ר סילבר ומרצו בשנים האפלות לעמנו, בעצם מל חמת העולם השניה השמיע את התביעה למדינת ישראל והוא שכפה על השלטון נות האמריקנים בחשיגנטון לקבל את הדרישה הזו של העם היהודי. לד"ר סילבר ישנה זכות נוספת: הוא שיחרר את המדינות האמריקניות מהשפעתה של המדיניות הבריתית, העויינת לישראל, והוא שימש כמורה דרך לגדולי המדינאים והמנהיגים של המפלגה השלטת היום באמריקה. "ביום זה אנו פונים לד"ר סילבר בקריאה: המחצית השניה של חייו תהא קודש לעם ישראל ולמדינת ישראל — סיים מר הפטמן.

אמן "הבימה" מר י. פינקל קרא קול עים מנאומיו המדיניים של ד"ר סילבר, ערב הקמת מדינת ישראל, ומזכיר הפסל לגה מר י. תמיר קרא את נוסח מברק הברכה של העצרת לבעל היובל.

ה ב ק ר

אסיפה לכבוד יום-הולדתו של ד"ר סילבר

מברק אל הד"ר אבא הלל סילבר, הקורא לו לשוב למנהיגות ציונית פעילה ולתפוס את המקום הראוי לו בתנועה הציונית העולמית נשלח אמש מבית ציוני אמריקה, בתל-אביב, בסיום העצרת לכבוד יובלו ה-60 של אבא הלל סילבר, שנערכה מטעם ההסתדרות הציונים הכלליים והנהלת בית ציוני אמריקה, ביניהם שלושת חברי הממ"שקה י. רוקח, י. ספיר וי. סרלין. הנאמים סיפרו על פעולותיו של ד"ר סילבר בעבר. מזכיר השגרירות האמריקאית מר ד. גמאון, הביא לעצרת את ברכת השר ריר מר ב. דייויס, והביע איחולים ליובלו של סילבר.

ה א ר ע

אבא הלל סילווער

צו זיין 60-יעריקן יוביליי

פאר יידן. מאַנט, דאָס, וואָס אונזער פאָלק האָט אַ רעכט צו פאָדערן פון היסטאָרישן שטאַנדפּונקט. זעט פאַר צו פאָדערן, אַרבעט דערפאַר און גלויבט.

פאר דער אונא

די דאָזיקע נבואה איז מקוים געוואָרן. אויפן ענגלישן פאָליטישן־פּראָגראַם זענען די געשעענישן געלאָפן מיט אַן אויסערגעוויינלעכן טעמפּאָ. אַן לאַנד האָט זיך געגאַסן בלוט פון אידיאָלאָגישע טישע יוגנט, וועלכע האָט געקעמפט קעגן דער ענגלישער ליקוידאציע פאַר ליטיק. בעוויינט ענגלאַנד האָט מיט פאַרשידענע וועגן מאָביליזירט פאָליטישע שטיצע פאַר אירע בייזוויליקע כּוונות.

דער ענגלישער דרוק אויף אמעריקע איז כּסדר געוואקסן. בעוויינט האָט זיך נישט געוואָלט אונטערגעבן. פאַרביי טערט און אנטווישט האָט ער געלייגט זיין האַפּטונג אויף דער אונא, זייענדיק איבערצייגט, אז די יידישע באַמיר אונגען וועלן אדורכפאלן. דעם 28-טן אפריל 1947, האָט זיך געעפנט די אונא פּול־פאַרזאַמלונג און לויטן סדר־היום האָט דעם 8-טן מאי 1947 געזאָלט פאַר־געלייגט ווערן די ארץ־ישראל פּראָגע, דאָס ערשטע מאל אין דער געשיכטע און דערשינענע אַפּאַרטייטלעך פון יידישן פאָלק און געלאָזט הערן זיינע טענות פאַר דער וועלט. די אויגן פון ישוב און פון יידן פון דער גאַנצער וועלט זענען געווען געווענדעט צו דעם קאַל, וווּ דער גרויסער משפט צווישן די יידן און דער וועלט האָט דערגרייכט זיין קולמינאַציע פונקט. דער אדוואָקאַט פון דעם יידישן פאָלק אין דעם משפט איז גע׳ווען אבא הלל סילווער. זיין רעדע אין נאַמען פון דער ציוניסטישער עקזעקוטיוו־קאָמיטע און איר פאַרזיגונג ד. ברגורין, האָט סילווער פאַרענדיקט אין אַן אַט־מאַספּער פון אַ געשפּאַנטער שטילקייט: דאָס יידישע פאָלק איז געווען איינער־אירטער אין דער מלחמה און האָט צוגעגעבן זיינע קרבנות (סוף אויף זייט 7)

וויקלונג פון דער ציוניסטישער באוועגונג פון הערצל ביז צו דער טראגעדיע פון „סטומא“ און „פאטריא“. ער האָט ציטירט באלפור און לויד דו־שארש, וויצמאן, טשערטשיל, גענעראל סמאטס און פרעזידענט ווילסאן. ער האָט דאָס מאל פאַרענדיקט מיט אַ פאָדערונג צו שאפן אַ יידישע היים אין פאַלעסטינע. „דאָס וועט זיין“ — האָט ער געזאָגט — „א היסטאָרישע גערעכטעל טאט פאַר אַן אלט, אויסגעפרוּווט מיט יסורים פאָלק“.

נישט פאַרצייכטן אויף די גרונט־רעכט פאַר יידן

דער געראנגל אויפן אמעריקאנער פּראָגע האָט געגעבן זיינע פירות. פאַר די אמעריקאנער פרעזידענט־וואָלן, האָט רווועלט אָפּגעגעבן זיין באקאַנטע דע־קלעראציע:

„איך וויל ווי שווער און וויפיל צייט האָבן יידן געאַרבעט און גע׳בעטן פאַר דער אויפשטעלונג פון אַ פרייער און דעמאָקראטישער היים אין ארץ־ישראל. איך בין אייַבערצייגט, אז דאָס אמעריקאנישע פאָלק וועט שטיצן דעם דאָזיקן ציל, אויב איך וועל ווידער אויסטעוויילט ווערן, וועל איך העלפן צו פאַר׳וירקלעכן די דאָזיקע שטרעבונגן.“

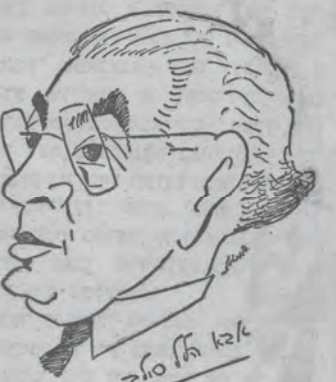
צום ערשטן מאל איז סילווער ארויס מיט אַ נצחון רוף: „מיט אַ יאָר צוריק זענען מיר געווען די עקסטרעמע, די נישט פראקטישע, איצט איז אונזער נוסח אָנגענומען געוואָרן אין וואשינגטאָן, איך שטויץ דאָס אונטער, ווייל דאָס דאָרף זיין אַ לערע פאַר די צור־ניסטן אויף שפעטער. עס שטייען נאָך פאַר אונז אפּשר שווערע צייטן. מיר קענען זיך נאָך ווידער אָנ׳שטויסן אויף אַ מצב, ווען עס וועט זיך פאָדערן צייט און קאמפּט קראפט. דעריבער: זאָלט איר נישט פאַרצייכטן אויף די גרונט־רעכט

בריוו און טעלעגראמען. אין מאי 1943 אויף דער קאָנפערענץ פאַר ארץ ישראל אין פילאדעלפיע, איז סילווער ארויסגעטרעטן מיט אַ גרויסן „זשאקו“ (איך באשולדיק) קעגן „סטייט דעפּארטמענט“ און קעגן די אמעריקאנער פירער. איך שאָטן פון דעם שרעק לעבן יידן־פאַרטיליקונג דורך היטלער. דאָס האָט ער אויפּגעהויבן זיין שטימע קעגן רווועלט און זיין רעגירונג.

סילווער מאביליזירט ביווע גרויסע פאַרטייען

אין יאָר 1944 זעט סילווער פאַר צו מאביליזירן די אמעריקאנער עפנטלעכע מיינונג צו שטיצן די ציוניסטישע פאַרענענדן. סילווער ווייזט, אז ער דאַרף געווענען פאַר זיך ביינע פאָליטישע פאַרטייען אין אמעריקע: די דעמאָקראַטישע און די רעפּובליקאנער. זיין אַרגיט סילווער ארויסטריט קעגן „סטייט דע־פּארטמענט“, האָט נישט ארויסגעטריבן אויף אַמאַל די שונאי ציון. סילווער פאָלגט נאָך די אנטוויקלונג פון די ענינים, ארגאניזירט אָנגריפן קעגן די כּוחות, וואָס שטערן, און ארבעטן קעגן אונז אין די הינטער קוליסן. סילווער פאַרטייט גוט, און נאָך אַן אַפּיציעלער באשלוס פון די לאַנדעס־קאָנפערענצן פון די צוויי גרויסע פאַרטייען, קען ער נען אלס באזע פאַר דעם ווייטערדיקן קאמף. אזוי ווערן אָנגענומען צוויי פאַר־ציוניסטישע באשלוסן סיי דורך די דע־מאָקראַטן און סיי דורך די רעפּובליקאנער. „אין די מנהיגים פון ביינע פאַרטייען שלאָגן פאַר אַ פאַר־ציוניסטישן באשלוס אין אמעריקאנער קאָנגרעס אין דער זעלבער צייט שלאָגן פאַר אין סענאט און ענלעכן באשלוס די סענאַטאָרן וואַגנער (דעמאָקראַט) און טאפט (רעפּובליקאנער). דעם 8-טן פעברואר 1944, איז סילווער דערשינען פאַר אַן אמעריקאנער קאָמיטע פאַר אויסערלעכע ענינים און אין אַ וואַנדערבאַרער רעדע איפּגעקלערט די פאָליטישע אַנט־

עס האָט מיר דערציילט אַ פשוטער ייד אין אמעריקע: „ווען סילווער קומט אריין אין זאל אריין רופט ער גלייך ארויס אַ כבוד און דרך ארץ צו זיך. ווען ער פאַרענדיקט זיינע רעדעס, שטייען די פאַרזאַמלטע שטענדיק אויף

און אפלאָדירן מיט התלהבות. אפילו די בילדער פון די ווענט און די שטולן שטעלן זיך אויף און דריקן אים אויס וויער אַנערקענונג.“

די דאָזיקע איבערגעטריבענע באצייכ־נונג דריקט אמבעסטן אויס, די גרויס קייט פון דעם מענטש און די לעגענדע וואָס וועבט זיך ארום אים. און פאָר טיש זענען אלע אייניק, אז סילווער איז אַן אויסערגעוויינלעכע געשטאַלט וועלכע צייכנט זיך אויס מיט רעטאָרישע פּאַראָקסן, אינטעלעקטועלע קענטנים מיט יידישן שטאַלן און פאָליטישע ווייפּקייט. די געווענלעכע באצייכנונג „אַ רעדנער, וועלכער שיט מיט פיינער“ איז צו קנאפ פאַר דער דאָזיקער פער־זענלעכקייט. ער איז נאָך מער. דער רום און די השפּעה פון זיינע רעדעס לאָזט זיך פילן אַ לאַנגע צייט. נאָך דעם ווי מען האָט זיי געהערט.

דאָס עפּענען פון צווייטן פּראָגע

אין יאָר 1943, ווען דער ישוב אין ארץ ישראל איז דורכגעגאַנגען איינע פון די שווערסטע תקופות. די ציוניסטישע באוועגונג איז געווען אַפּער־שוואַכט צוליב דער מלחמה און נישט אייניק אין די וועגן פון איר געראנגל קעגן די מאנדאטאָרן מאכט. אין ענ־גלאַנד האָט געפירט די ארץ ישראל פאָליטיק — ערנסט בעוויינט. אין ארץ ישראל אליין האָט געהערשט דער רע־זשים פון ווייס בוך. דאָס ייִדנטום אין מוח איראָפּע אין די מערדערישע לאַגעס פון די נאַציס. דאמאָלט אין אַן אמעריקע, אין דעם אַרט, וווּ עס זענען געווען קאָנצענטרירט מאסן יידן, פאַר־געזעצט געוואָרן די ליניע פון יידי־שע שתרלנות. דער „סטייט דעפּארט־מענט“ איז געשטאַנען פעסט הינטער די ענגלישע פאָליטיק און די מנהיגים פון די יידישע קאָמיטעטן אין אמעריקע און „אמעריקאנער פאַרטאָרט“, האָבן זיך באַגניגט מיט אויסדריקן סימפּאַטיע דעם יידישן פאָלק און די ציוניסטישע באוועגונג. סילווער איז „ארויס אין קאמף“. און ווי אַ גענעראל אין אַ שווערער צייט, אַרגאניזירט די כוחות פון אמעריקאנער ייִדנטום צו אַן אפּער־נאָם קאמף קעגן זיין רעגירונג. קודם כל האָט ער געקעמפט אויף אריינצוברענגען אין די הערצער פון מאסן אמעריקאנער יידן די פאַרשטענ־

אבא הלל סילווער

געפרוּווט צו ווירקן אויף דער צי־ניסטישער־עקזעקוטיווע אַפּזאָהאלטן זיך פון דער פּראָקלאַמירונג. געוויסע יידישע מנהיגים זענען געווען גרייט אונטערן דרוק פון טראַשונקעס און אויס פחד פון נקמה, אַפּצולייגן די פּראָקלאַמירונג. סילווער און זיינע חברים האָבן געוואָר־רנט קעגן דעם נישט אויסניצן דעם שעת הכּושר און האָבן באווייגן מיט אַ רוב נישט אַפּצולייגן. אזוי ארום האָט די ציוניסטישע עקזעקוטיווע מיט בן גור־יון בראש באשלאָסן צו פּראָקלאַמירן די מדינה.

דעם 15-טן מאי 1948, איז סילווער דערשינען פאַר דער אונא און בחילו ורחימא מודיע געווען וועגן דער אַנט־שטייאונג פון אַ זעלבסטשטענדיק ישר־אָל. ער האָט פאַרגעלען נאָך איין זאָך פון דער מגילת העצמאות, וואָס איז געחתימט געוואָרן אין תל־אביבער מר־זעאום: „מיר די מיטגלידער פון דעם נאַציאָנאַלן ראַט, די פאַרשטייער פון

(סוף פון זייט 6)
צו אייערע, פאַר דער דערגרייכונג פונט נצחון. עס איז געוואנטשן, אז צווישן איין זאָלן זיצן פאַרשטייער פון יידישן ישוב אין ארץ ישראל, פאַרשטייער פון דעם פאָלק און לאנד, וועלכע האָבן געגעבן דער מענטשהייט גייסטיקע און עמישע ווערטן און רייך געמאַכט די אוצרות פון מענטשלעכן גלויבן און געדאַנק. מיר האָפּן, אז דאָס פאָלק, וועלכעס באַנייט איצט זיין נאַציאָנאַלן לעבן אין זיין אלט פאַטערלאַנד וועט אָנ־גענומען ווערן דורך איין אלט אַ מיטגליד אין דער פעלקער משפּחה.“

מיר וועלן זיך שיצן

ווען עס האָט זיך דערנענטערט דער 15-טער מאי 1948, די צייט פון פּראָק־לאַמירן די מדינה, האָבן נאָך די ענ־גלישע און אמעריקאנער דיפּלאָמאַטן

אונזער היינט
פאָליטיק
האַט זיך
פאַרענדיקט
3 פּאַרעלעל

אבא הלל סילווער

(סוף פון זייט 6)

אונזער הייליג

גאס אין גאס
ה'תש"ח
מ'ב' / 3
פאטענט

אייניק אין די וועגן פון איר געזאגט
קעגן די מאנדאטארן מאכט. אין ענ-
גלאנד האט געפירט די ארץ ישראל
פאליטיק — ערנסט בערין. אין ארץ
ישראל אליין האט געהערשט דער רע-
זשים פון ווייס בוך. דאס יידנטום אין
מזרח אייראפע אין די מערדערישע לא-
פאס פון די נאציס. דאמאטלס אין ארץ
אמעריקע, אין דעם ארט. ווי עס זענען
געווען קאנצענטרירט מאסן יידן. פאר-
געזעצט געווארן די ליניע פון יידי-
שע שתדלנות. דער „סטעיט דעפארט-
מענט“ איז געשטאנען פעסט הינטער
די ענגלישע פאליטיק און די מנהגים
פון די יידישע קאמיטעטן אין אמעריקע
און „אמעריקאנער פאטראניס“, האבן
זיך באגניגט מיט אויסדריקן סימפא-
טיע דעם יידישן פאלק און די ציוניס-
טישע באוועגונג. סילווער איז „ארויס
אין קאמף“. און ווי א גענעראל אין א
שווערער צייט. ארגאניזירט די כוחות
פון אמעריקאנער יידנטום צו אן אפע-
נעם קאמף קעגן זיין רעגירונג.

קודם כל האט ער געקעמפט אויף
אריינצוברענגען אין די הערצער פון
מאסן אמעריקאנער יידן די מארשענ-
דניש, אז דער גורל פון ארץ ישראל
קען אנטשיידן ווערן אין אמעריקע. נישט
ווייניקער ווי אן ענגלאנד. און אויב
אזוי איז דער מצב. האט דאך דאס אמע-
ריקאנער יידנטום א מעגלעכקייט משה
פיע צו זיין און באוועגן דעם „סטעיט
דעפארטמענט“ צו ענדערן זיין ליניע
פון גלייכגילטיקייט.

לויט דער ריכטיקער באצייכנונג פון
זיין ווונדערבארן מיטארבעטער ד"ר ע.
נימאן, האט סילווער געפענט א צוויי-
טן פראנט פאר ישראל — אין אמע-
ריקע. און די רעזולטאטן האבן גיט
פארשפערט צו קומען. א טאליע פון
פארביטערונג קעגן ענגלאנד, האט א-
רומגענומען גאנץ אמעריקע. די אמע-
ריקאנער פרעסע און דער ראדיא זענען
געווען פיל מיט שטורמדיקע לייט אר-
טיקלען. דעלעגאציעס האבן זיך גע-
שטעלט פאר די קאנגרעס מיטגלידער
אין יעדער שטאט און וואשינגטאן איז
פארפלייצט געווארן מיט טויזנטער

געפרוועט צו ווירקן אויף דער ציו-
ניסטישער-עקזעקוטיווע אפצוהאלטן זיך
פון דער פראקלאמירונג. געוויסע יידישע
מנהיגים זענען געווען גרייט אונטערן
דרוק פון סטראשונקעס און אויס שח-
פון נקמה. אפצולייגן די פראקלאמירונג.
סילווער און זיינע חברים האבן געווא-
רט קעגן דעם נישט אויסניצן דעם שעת
הכושר און האבן באוויזן מיט א רוב
נישט אפצולייגן. אזוי ארום האט די
ציוניסטישע עקזעקוטיווע מיט בן גור-
יון בראש באשלאסן צו פראקלאמירן
די מדינה.

דעם 15טן מאי 1948, איז סילווער
דערשינען פאר דער אונג און בדחילו
ורחימא מודיע געווען וועגן דער אנט-
שטייאונג פון א זעלבסטשטענדיק ישר-
אל. ער האט פארגעלעזן גאך איין זאך
פון דער מגילת העצמאות, וואס איז
געחתמ'ט געווארן אין תל-אביבער מר-
זעאום: „מיר די מיטגלידער פון דעם
נאציאנאלן ראט, די פארשטייער פון
יידישן פאלק אין ארץ ישראל און דער
ציוניסטישער באוועגונג אין דער וועלט,
רופן אויס די אנטשטייאונג פון א יידי-
שער מדינה אין ארץ ישראל, וואס וועט
ווערן אנגערופן: „ישראל“.

אין דער צייט האבן די מצרים שוין
געלאזן באמבעס אין זייערע אער-
פלאנען און 7 אראבישע מדינות האבן
זיך געגרייט אריינצווארפן די יידן אין
ים. דאס ווארט איז געגעבן געווארן
דער יידישער יוגנט און איר געווער,
און זי האט נישט אנטוישט.

דער 23טער ציוניסטישער קאנגרעס
איז פארגעקומען אין ירושלים אין יאר
1951. אויף דעם קאנגרעס האט זיך
אבא הלל סילווער געדרייט אליין, אינא-
לירט. עסקנים, וואס קומען נישט צו
זיינס גלייכן, האבן געפירט פארהאנ-
דלונגען וועגן דעם צוזאמענשטעל פון
דער עקזעקוטיווע. אלע פלעצער ביים
פרעזידיום טיש זענען געווען באזעצט.
אלע פלעצער אין די מוסדות פון דער
ציוניסטישער באוועגונג פארגומען. פאר
סילווערן איז נישט געווען קיין פלאץ.
מיט א שמיכל אויף די ליפן, אבער
מיט א ביטער צעבראכן הארץ, האט
ער זיך מיט כבוד און מאיעסטעטישע
רו-צוריקגעקערט קיין קליוולאנד.

היינט, צו דיין 60-יעריקן יוביליי
— שיקן דיר איבער מאסן יידן פון
דער גאנצער וועלט זייערע הארציקסטע,
ווארעמע ברכות און דאנק.
אין נאמען פון דער יידישער עטיק
און כבוד פון דער ציוניסטישער גע-
שיכטע בעטן מיר ביי דיר אנטשולדי-
קונג, אבא הלל סילווער.

ווען עס האט זיך דערנענטערט דער
15טער מאי 1948, די צייט פון פראק-
לאמירן די מדינה, האבן גאך די ענ-
גלישע און אמעריקאנער דיפלאמאטן

8. 2. 1953

בעצרת ליובל ד"ר א. ה. סילבר

בעצרת ההגיונית ליובל ה-60 של ד"ר א. ה. סילבר שנערכה מטעם הציונים הכלליים ביום ה' בערב בבית ציוני אמריקה בתל-אביב. על במת הנשיאות מימין לשמאל: מזכיר השגרירות האמריקנית בת"א מר ד. גמאון, ב"כ הנהלת בית ציוני אמריקה מר ל. האריס, שר הפנים י. רוקח, שר הבריאות מר י. סרלין (נואם), שר התחבורה מר י. ספיר, חבר הנהלת הסוכנות היהודית ד"ר ג. יוספטל, עורך "הבוקר" מר י. הפטמן והמזכיר הכללי של הסתדרות הציונים הכלליים, מר י. תמיר.

הבקר

קטעי עתונים
בקשר ליובלו הששים
של

ד"ר אבא הלל סי ל בר

כולל

מאמרי הערכה
ידיעות על הגיגות היוכל
בארץ ובאר"ב
נוסח מברקי-ברכה
והחלטות הגיגיות.

שפורסמו בעתונות היומית ובעתונות הפריודית של
הסתדרות הציונים הכלליים בישראל.

מוגש למנהיג הציוני הדגול

על-ידי

הסתדרות הציונים הכלליים בישראל
מחלקת העתונות התעמולה וההסברה.

כ"א שבט תשי"ג (6.2.1953)